

1972

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLX
IANUARIE—FEBRUARIE
1972

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

- *Ecouri contemporane* Redactia
— *Probleme de exegeză* D. Popa
— *Prima zi (versuri)* I. Ghircoiaș
— *Studii Biblice*
 Epistola către Efeseni
 Iubirea în viața credinciosului
— *Sfârșit de cale* D. Popa

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România.

Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și administrația:

București — Str. Labirint nr. 116 — Sectorul 4 — Telefon: 21.59.60

Redactor :
DUMITRU POPA

Cu ocazia Conferinței pe țară a cadrelor de conducere din întreprinderi centrale industriale și de construcție.

Ecouri contemporane

La arcul de triumf al marilor izbânzi dobândite pînă în prezent în anii socialismului în țara noastră, sub înțeleapta conducere a Conducerei Statului nostru, s-au adăugat la începutul acestui an altele, pe măsura planurilor și idealurilor poporului român. La cotele cele mai înalte ale realizărilor socialiste, flutură steagurile biruințelor, din Maramureș și pînă în Deltă, din munții Moldovei și pînă la țărmul de aur și veșnic neadormit al mării, ca și în cîmpiile mănoase ale Bărăganului. La Porțile de Fier și Galați, de la uriașul baraj, la noua cetate de foc a României socialiste, toate realizările contemporane se înscriu pe linia năzuințelor noastre naționale. Pădurea schelelor și zvelta și armonioasa arhitectonică a noului este o realitate cotidiană în toate colțurile țării. Constatăm o aliniere perfectă în orizontală — tablou policrom ce bucură ochiul și satisface aspirațiile legitime ale inimii cum și o luminoasă perspectivă în verticală, așa arată astăzi fața țării noastre. Din multitudinea de fapte, redăm în cele ce urmează numai cîteva ecouri contemporane:

— În cincinalul 1971—1975 sînt prevăzute să se construiască 32 spitale cu un total de 20.800 paturi — volum de construcții spitalicești neamaiîntîlnit în istoria țării noastre într-o perioadă atît de scurtă.

— În apropierea centrului orașului Tg. Mureș au început lucrările de construcție a celui mai mare cartier din județul Mureș. Noul cartier se va întinde pe o suprafață de circa 65 hectare. Aici se vor construi peste 8.000 de apartamente pentru o populație aproape egală cu populația orașului din 1944.

— În orașul Carei a intrat în funcțiune noua filatură de bumbac — primul dintre obiectivele ce se prevăd a fi construite în actualul cincinal în această localitate. Noul obiectiv industrial — investiție de aproape 100 milioane lei — va atinge în tr. IV al acestui an capacitatea proiectată.

— Prima centrală nucleară — electrică din țara noastră urmează să intre în funcțiune în anul 1978.

— În cartierul „Republicii“ din municipiul Baia Mare, a fost inaugurat „Spitalul integrat municipal“, cea mai mare unitate de acest gen din Transilvania. Noul spital are 12 nivele și 3.000 de camere, cuprinde 1.200 de paturi, cu o capacitate de tratament anuală de 60.000 de bolnavi, fiind servit de 1.200 de cadre medico-sanitare. — România Liberă din 12 ian. 1972.

— Potrivit prevederilor planului, fondul locativ se va mări în cursul acestui an cu aproape 94.000 apartamente, construite din fondurile statului sau cu sprijinul statului prin credite și execuție.

— La biblioteca Muzeului Culturii românești din Scheii Brașovului, s-a identificat nu de mult un exemplar (triod penticostar) din primele cărți slavone tipărite cu litere chirilice în anul 1491, la Cracovia, de către Schweipaldt Fyal. Este demn de subliniat faptul că tipări-turile lui Schweipaldt sînt cărți-incunabule, excepțional de prețioase, fiind rarități.

— Între 17 și 20 februarie 1972 a avut loc în capitală, Conferința pe țară a Cadrelor de Conducere din Întreprinderi și Centrale Industriale și de Construcții.

— Prin componența sa, conferința a constituit un larg forum reprezentativ al celor care — prin activitatea și deciziile lor concrete — înfăptuiesc practic politica de dezvoltare industrială a României Socialiste.

„Conferința cadrelor de conducere din industrie și construcții“, spunea Dl. Nicolae Ceaușescu în cuvântarea rostită cu această ocazie, „a evidențiat marile resurse de care dispune economia noastră pentru realizarea cu succes a programului elaborat de Congresul al X-lea al P.C.R.“

La Conferință sînt prezenți 6.000 de participanți. Dezvoltarea ascendentă a industriei pune, de asemenea, în evidență, rolul important jucat de statul nostru socialist în organizarea vieții sociale, înfăptuirea cu succes a funcției sale primordiale de conducere a activității de făurire a bazei tehnico-materiale a socialismului în România“.

— Între 21—23 februarie 1972, a avut loc la București cel de al II-lea Congres al Uniunii

Naționale a Cooperativelor Agricole de Producție.

La numai două zile de la încheierea Conferinței Cadrelor de conducere și a reprezentanților oamenilor muncii din industrie și construcții, Congresul a dezbătut cu înaltă responsabilitate activitatea cooperativelor agricole și a Uniunilor cooperatiste, pentru înfăptuirea hotărîrilor celui de al X-lea Congres al P.C.R. și a stabilit un complex de măsuri care să asigure îndeplinirea sarcinilor ce revin agriculturii cooperatiste din prevederile actualului cincinal, dezvoltarea economică și organizatorică a cooperativelor agricole de producție.

— Pe 27 februarie 1972 Lotrul și-a început o nouă existență. Apele sale, în care se împletesc și apele a zeci de rîușoare de munte, au fost zăgăzuite pentru totdeauna, începînd să se cumuleze în lacul Vidra. Pînă la sfîrșitul acestui an, urmează să intre în funcțiune prima turbină a hidrocentralei de pe Lotru.

REDAȚIA

Probleme de exegeză

D. POPA

Este Maria sora lui Marta și a lui Lazăr — femeia păcătoasă din Luca 7,36—38? Teorii cu privire la identitatea Mariei din Ioan 12, cu cea din Luca 7. Este oare femeia despre care Mintuitorul a scris că: „Oriunde va fi propovăduită Evanghelia... se va istorisi și ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei“, femeia din Ioan 7,3—11?

Multe sînt problemele cărora teologii și exegeții le dedică stăruitor studiile lor, pentru înțelegerea scripturii. Cu certitudine că religia nu duce nici de cum lipsă de probleme și nu aceasta este pricina pentru care dorim să găsim un răspuns problemelor de mai sus. O... nu! Sînt unele probleme însă din rîndul cărora fac parte și cele de mai sus, care prin ineditul și frumusețea pildei lor, merită, se cercetate în profunzime.

Betania, locul unde „în casa lui Lazăr“, Isus de multe ori găsisse odihnă. Mintuitorul nu avea o casă proprie. El depindea de ospitalitatea prietenilor și ucenicilor Săi; și adesea, cînd era obosit, insetat după o inimă omenească sinceră, găsea adăpost în familia aceasta pașnică... Aici găsea o primire sinceră și o prietenie curată și sfîntă... Mintuitorul prețuia o casă liniștită. El iubea toată familia omenească; dar față de unii era legat printr-o foarte duioasă asociație. Apostolul Ioan ne relatează în Evanghelia sa, prin inspirație divină, cum că „Isus iubea pe Marta, și pe sora ei (Maria) și pe Lazăr“. Iată de ce nu este lipsit de importanță a ști dacă Maria de aci este aceeași cu femeia din Luca 7 și Ioan 8.

Majoritatea comentatorilor sînt de părere că incidentul raportat aici de către Evanghelistul Luca și redat de ceilalți Evangheliști (Luca 7,36-47; Matei 26, 6-13; Marcu 13,3—8; Ioan 12,2-7); nu trebuie identificat cu ospățul menționat de scriitorii celorlalte Evanghelii. Unele din motivele mai importante ce stau la baza concluziilor lor sînt:

1. Este îndoielnic faptul că Maria din Betania putea fi de un caracter asemănător femeii descrise de Luca, avînd în vedere cele ce sînt scrise în alte părți ale Evangheliilor cu privire la Maria din Betania, și care — după părerea lor — ar exclude identificarea ei cu această femeie.

2. Este îndoielnic faptul că un Fariseu, și în mod deosebit unul ce locuia la vreo 3 km. distanță de Ierusalim, ar fi putut cu mai puțin de o săptămînă înaintea crucificării, să se întrețină în mod public cu Domnul Isus, aceasta cu atît mai mult cu cît în mintea lui mai erau încă rezerve referitoare la mesianitatea Domnului Isus.

3. S-ar părea ca inaccesibilă deosebirea dintre relatarea Dr. Luca și cele ale celorlalți trei Evangheliști, care — după opiniile lor — încearcă a netezi diferite aspecte asemănătoare.

Trebuie să admitem că aceste dificultăți nu pot fi înfrînte cu ușurință. Dar nici concluzia trasă pe baza lor, nu poate fi obligatorie, așa cum ar părea la prima vedere. Acest lucru se poate vedea din următoarele considerațiuni:

1. *Evangelistul Ioan, identifică pe Maria — sora lui Lazăr și a lui Marta — ca fiind aceea care a uns picioarele Domnului și relatarea de către el a incidentului este în mod clar paralelă cu relatarea lui Matei și Marcu, care asemenea lui Luca, nu o numește pe nume. Aceasta probabil pentru că femeia, o devotată creștină, era încă în viață la timpul când au fost scrise Evangheliile sinoptice. Cei trei evangheliști sinoptici, deși avind simțămîntul că evenimentul acesta trebuie inclus în Evanghelie, s-au hotărît totuși, în virtutea bunătății creștine, să nu menționeze numele ei. Totuși Ioan nu s-a considerat legat de acest fapt, cu atît mai mult cu cît Evanghelia sa a fost scrisă cîteva decade mai tîrziu probabil deci după mai mulți ani de la moartea femeii. Este vrednic de notat faptul că apostolul Ioan, singurul care menționează pe Maria, este singurul scriitor din evangheliști, care omite numele lui Simon.*

Luca (cap. 10.32.42.) și Ioan (cap. 11.1,2,19-20.28.21.32.45; 12.3) menționează și identifică amîndoi pe Maria din Betania. Maria cunoscută ca Maria Magdalena, probabil după Magdala — oraș pe coasta vestică a lacului Galileii (Mat. 15.39), este amintită printre femeile ce acompaniau pe Isus în cea de a doua călătorie în Galileia (Luca 8,1-3) și este menționată în toate cele patru Evanghelii în legătură cu moartea, îngroparea și învierea Domnului Isus. Mat. 27.56.61; Marcu 15.40,47; Luca 24,10; Ioan 19.25; 20.1 11.17-18. Cîndva mai înainte de cea de a doua călătorie în Galileia, Domnul Isus a scos din ea șapte demoni. Luca 8,2 — confruntă cu Marcu 16,9. Dacă să presupunem că Maria din Betania a părăsit căminul ca urmare a vietii ei rușinoase. poate că ea a găsit un loc în Magdala, probabil la niște rude sau prieteni ce trăiau în acest orașel.

Majoritatea rapoartelor privind lucrarea Domnului Isus, Învățătorul Galileean, ne arată că aceasta a avut loc în vecinătatea cîmpiei Ghenezaretului. unde era situată Magdala și probabil cu ocazia unei vizite anterioare a Domnului Isus în Magdala, El a eliberat-o de demoni. După ce a însoțit pe Isus în cea de a doua călătorie prin Galileia, probabil că s-a întors în Betania, o persoană schimbată, stabilindu-și din nou căminul aici. Această probabilitate, desigur nu dovedește că Maria Magdalena trebuie identificată ca fiind una și aceeași persoană, dar arată cum aceasta — în mod rezonabil — s-ar fi putut întîmpla. Toate informațiile cu privire la acest subiect pe care Sfînta Scriptură ni le prezintă pot foarte ușor să fie înțelese în armonie cu aceste explicații.

2. Argumentul că spre sfîrșitul lucrării Sale aici pe pămînt, Domnul Isus nu avea nici un prieten printre conducătorii poporului Izrael, nu este real. Nicodim, „un fruntaș al Iudeilor“ (Ioan 3,1), a luat cu curaj parte Domnului în Sinedriu. (Ioan 7,45-53). Influența lui cu această ocazie — la praznicul corțurilor din anul 30 d.Hr., cam șase luni înainte de crucificare — este vizibilă prin faptul că sfatul său a precumpănit și consiliul s-a dispersat fără a-și împlini scopul. Ioan 7,53.

La crucificare, cînd toți se temeau a fi cunoscuți ca urmași ai Domnului Isus, cînd „toți ucenicii L-au părăsit și au fugit“, cînd Petru, cel mai înfocat apărător al Său, s-a lepădat de El de trei ori, Iosif din

Arimateia, un alt sfetnic cu vază al Soborului (Marcu 15.43), în mod public, a pus la dispoziție un loc pentru îngroparea Domnului și împreună cu Nicodim, au supravegheat în mod public așezarea Lui acolo. Mat. 27.57-60; Ioan 19, 38-40. Mulți dintre conducătorii de frunte credeau în Isus în acest timp, dar nu mărturiseau de teama de a nu fi excomunicați (Ioan 12.42), deși după înviere, mulți dintre ei au devenit fără nici o îndoială creștini. Fapte 6,7.

3. Presupusele puncte controversate între diferite rapoarte biblice, nu sînt așa de mari precum apar și nicidecum nu dau relații în exclusivitate.

Numai Luca vorbește despre gazda ce a invitat pe Domnul, ca fiind un Fariseu; dar lucrul acesta nu este ceva curios, pentru că erau mulți farisei și a fost numai o problemă simplă de alegere din partea scriitorului ca să identifice pe cel în cauză ca fiind un Fariseu.

Că evangelistul Luca se ocupă numai de reacția lui Simon în fața acestui incident, pe cînd scriitorii celorlalte Evanghelii nu spun nimic despre acest aspect al întîmplării, subliniind numai reacția lui Iuda, nu pare de loc un lucru curios. Dacă Luca avea un motiv ca să introducă această relatare aici, în Evanghelia sa, și nu la încheierea lucrării de slujire a Domnului Isus, așa cum au făcut alți scriitori, atunci cu greu putea relata atitudinea lui Iuda și lecția pe care Domnul Isus căuta să i-o dea; a face astfel se pare că era nepotrivit la această timpurie dată a Evangheliei sale.

Sînt multe puncte în descrierea lui Luca, ce sînt menționate de către unul sau mai mulți dintre cei trei Evangheliști :

1. Toți sînt de acord că ocazia a fost aceea a unui ospăț.

2. Toți sînt de acord că — persoana care a uns pe Isus a fost o femeie.

3. Cei trei Evangheliști Sinoptici sînt de acord că „uleiul de nard“ se găsea într-un recipient de alabastru. Ioan nu spune nimic despre vas.

4. Nici Luca și nici Matei nu menționează felul uleiului. Numai Marcu și Ioan spun că era „de nard curat“.

5. Atît Luca cît și Ioan menționează ungerea picioarelor Domnului Isus.

6. Atît Luca cît și Ioan menționează faptul că Maria a folosit părul ei ca prosop, cu care a șters picioarele Domnului.

7. Scriitorii celor trei Evanghelii Sinoptice dau și numele gazdei și anume Simon. Aceste puncte de asemănare ne demonstrează în mod necesar, că incidentul relatat de Luca trebuie să fie identificat cu ceea ce au redat ceilalți trei evangheliști și ele tind să mărească gradul de probabilitate în acea direcție.

Admițînd că ospățul din casa unui Fariseu, după cum relatează Luca, este același cu cel din casa lui Simon din Betania, două întrebări se cer lămurite :

1. De ce înserează Luca istorisirea așa de timpuriu în nararea Evangheliei sale, așa de departe de realitatea cronologică ?

2. De ce relatarea lui este așa de diferită de aceea a celorlalte trei Evanghelii în unele aspecte importante ?

Contextul Evangheliei lui Luca prezintă un răspuns cu totul satisfăcător și convingător la aceste întrebări.

În primul rând, Luca scria pentru creștinii non-palestinieni dintre neamuri. Menționând în repetate rânduri opoziția conducătorilor Iudei față de Domnul Isus (Luca 5,17.21.30.33 ; 6,2.7.11. etc.), fără îndoială că Luca se temea că cititorii săi erudiți dintre neamuri, vor întreba cum să se aștepte ca ei să creadă în Domnul Hristos, dacă toți bărbații de seamă ai națiunii lor îl resping? Aceasta probabil stă pentru faptul că Luca, singurul dintre cei patru scriitori ai Evangheliilor, menționează trei ocazii speciale când Domnul Isus a luat masa în casa unui Fariseu (cap. 7, 36 ; 11,37 ; 14,1) cum și alte ocazii de vădită prietenie între Domnul Isus și unii conducători Iudei. Luca 7,3.

Contextul imediat al raportului Evanghelistului Luca cu privire la ospățul din casa lui Simon, face și mai clar motivul pentru care Luca a înserat istorisirea în acest punct al Evangheliei sale. El tocmai relatase faptul că fruntașii Iudei respinseseră atît solia lui Ioan Botezătorul, cît și aceea a Domnului Isus. Desigur că nu toți conducătorii, dar în mod evident, marea lor majoritate. De aceea, în acest punct al istorisirii sale despre Domnul Isus, el a simțit nevoia de a sublinia faptul că unii conducători Iudei aveau relații de prietenie cu El. Mai mult chiar, în acest capitol Luca subliniază mijlocirea prietenească a unor „bătrîni ai Iudeilor“. Vers. 3. Imediat după acest incident, Luca prezintă împrejurările ce conduc la admiterea de către Domnul Isus a faptului că fruntașii Iudeilor au respins atît pe Ioan Botezătorul, cît și pe Sine. Vers. 11,35. Atitudinea prietenească a unora dintre bătrîni Iudeilor, menționată imediat înainte și după vers. 11-35, a fost probabil intenționată de Luca pentru a contracara orice suspiciune din partea cititorilor săi cum că Domnul Hristos nu putea fi Mesia, deoarece propria Lui naștere L-a respins.

Considerînd că acesta este motivul pentru care Luca înserează raportul despre ospățul lui Simon în prima parte a Evangheliei sale și nu în locul real, cronologic, fapt principal al deosebirii dintre raportul lui Luca și acela al celorlalți trei Evangheliști, devine clar. Astfel, nu există nici un gînd în raportul lui Luca, ori despre reacția lui Iuda, ori vreo referire la moartea iminentă a Domnului Isus. Principiul lucru a fost atitudinea lui Simon ca unul dintre fruntașii lui Israel. Pentru ceilalți trei Evangheliști, atitudinea lui Iuda era importantă, în contextul celor urmărite de ei. Redarea reacției lui Iuda și aceea a lui Simon, nu sînt singurele, ci complementare și în nici un caz nu se contrazic unele cu altele, chiar dacă ambele au fost redade de către unul sau mai mulți scriitori ai Evangheliei.

Narațiunea lui Luca despre ospățul din casa lui Simon este clar identificată de către Spiritul Profetic, cu ospățul din casa lui Simon din Betania, așa cum este redat și în celelalte Evanghelii.

Simon din Betania este de asemenea identificat cu Simon din descrierea lui Luca. Mai mult chiar, femeia din Evanghelia lui Luca este identificată cu Maria din Betania și de asemenea cu Maria Magdalena din care Domnul Isus a scos șapte demoni. De asemenea, Simon însuși este arătat ca fiind unul dintre cei ce au dus pe Maria în păcat mai înainte. Simon a mărturisit totdeauna credința sa în Domnul Isus ca fiind un profet, recunoscîndu-L ca un Învățător trimis de Dumnezeu. Dar el nu-L primise încă, ca un Mîntuitor personal și această întimplare din casa sa, a devenit punctul de cotitură pentru salvarea vieții sale.

Armonizarea celor pentru Evangheliile :

Toate cele patru Evanghelii sînt de acord cu următoarele :

1. Că ospățul a fost dat în onoarea Domnului Isus.
2. Că o femeie L-a uns.
3. Că uleiul cu care a fost uns era de mare preț.
4. Că cineva (Iuda) s-a plîns de folosirea în acest mod a acestui ulei de nard.

— Evangheliștii :

Matei, Marcu și Luca, vorbesc despre o femeie. Ioan vorbește despre Maria Magdalena.

— Evangheliștii :

Matei, Marcu și Ioan dau numele locului ca fiind Betania ; Luca spune— numai în casa lui Simon — În Matei și Marcu se arată că a uns capul Domnului ;

Luca și Ioan arată că picioarele au fost unse.

Matei și Ioan au fost martori oculari. Marcu și Luca nu au fost, ci au scris din cele ce le-a fost relatat.

De fapt în decursul timpului această problemă a fost în atenția multor teologi și părinți ai bisericii creștine. Chrysostom, de exemplu, un părinte al bisericii creștine din sec. al 4-lea, argumenta că ele reprezintă una și aceeași persoană și că faptul căderii ei — în fel ca și atitudinea lui față de femeia din Ioan 8,11 — nu exclude realitatea faptului că Domnul Isus a vindecat-o chiar de sante ori (Marcu 16,9) și că pentru orice bucurie a biruinței finale — bucurie față de care Satana este ignorant — Duhul Sfînt o impresionează spre a găsi cu cale a-și exprima multumirea sa. Anzi Domnul Isus a fost Acela care a stabilit ca amintirea credinței ei să fie celebrată în toată lumea, ori de cîte ori istoria sacrificiului Său și a nucerii Sale, aveau să fie istorisite. Mat. 26,13 ; Marcu 14,9.

Astăzi această convingere a lui Chrysostom este combătută de majoritatea comentatorilor religioși, care refuză să creadă că sfînta Maria din Betania, stînd la picioarele Domnului Isus (Luca 10, 42) ar putea fi identificată în vreun fel, cu desfrînata a cărui nume nu este cunoscut, din Luca 7, uitînd însă că Maria Magdalena a fost aceea care a avut nevoie de ajutorul Mîntuitorului (Marcu 16,9).

Concluzie :

Este evident faptul că aceste texte redau unul și același eveniment, căci el este de o așa natură încît nu poate exista două evenimente exact la fel.

Considerînd diferitele puncte asemănătoare în cele patru Evanghelii, îți dai seama că sînt numai aspecte diferite ale aceluiași eveniment. Principala problemă ar fi aceea, de ce oare nu plasează Luca locul întîmplării în Betania, așa cum fac ceilalți trei Evangheliști ?

Acest fapt poate fi astfel explicat :

1. Luca, tovarășul lui Pavel, era dintre neamuri și istoria lucrării Domnului Isus scrisă de el cam după 25 de ani, dacă nu mai bine, după crucificare. A fost scrisă în scopul de a ajuta pe cei împreună cu el dintre neamuri.

2. Printr-o comparație a lui Luca cap. 7, ca o înfățișare a evenimentelor esențiale prezentate în cele patru Evanghelii, se poate demonstra că acest capitol nu poate fi găsit în rama sa geografică adecvată, căci vorbește despre diferite locuri, experimente diferite, relatări diferite și atitudini diferite a conducătorilor Iudei.

3. Evangheliștii Matei, Marcu și Luca, scriind imediat după acest eveniment, puteau reține numele femeii în cauză, să nu-l divulge, pentru că ea se afla încă în viață, în timp ce Ioan, care și-a scris Evanghelia sa cam cu 40 și ceva de ani mai tîrziu (95 d.Hr.) nu a avut nici o ezitare în a da acest nume, spre a ajuta la monumentalizarea uneia care a exercitat o așa de minunată credință în conducerea Duhului Sfînt.

Studii Biblice

Epistola

către Efeseni

Epistola către Efeseni ocupă un loc de o deosebită importanță în teologia creștină. Putem spune că de-a lungul vremii influența apostolului Pavel a fost simțită, în principal, prin această epistolă. A fost scrisă în timpul pe când era întemnițat la Roma, cam în jurul anului 62 d.Hr., sau după unii scriitori bisericești în anul 63, pe vremea când domnea la Roma împăratul Nero.

Lipsind din mijlocul credincioșilor și a comunităților pe care le întemeiasă, grija și povara sa cea mare era ca ei să rămână tari în Hristos, să ajungă la unitatea credinței, la cunoștința Fiului lui Dumnezeu, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos. Efes. 4,13.

Aceste solii cuprinse în Epistola către Efeseni conțin învățături ce trebuie studiate bine de Comunitate, deoarece în ele se subliniază marile adevăruri ale mântuirii — planul întocmit din veșnicii de Dumnezeu și în același timp ele îndrumază la sfințenia sau evlavia practică, punând în față idealul ce trebuie atins și anume „credinciosul, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul“.

Este cazul să amintim aci câteva din trăsăturile vieții celui ce prin inspirație divină a scris această epistolă. Pavel, ales și chemat de Dumnezeu la slujba de apostol era un orator puternic (Fapt. 17,22—31); un mare evanghelist și ca teolog este socotit mai presus de toți teologii din toate timpurile. Concepția sa înaltă despre Hristos a dominat creștinismul. Totuși, în ciuda atîtor daruri mărețe și a înaltei sale chemări, era un om de o foarte mare umilință (1 Cor. 15,9; Efes. 3,8), caracterizat de o izbitoră modestie (Filip. 4,11.12; 1 Tim. 6,6.7).

Apostolul Pavel ducea cu sine, pretutindeni, atmosfera cerului. Toți cei ce erau în preajma lui simțeau influența lui Hristos. Faptul că viața sa proprie exemplifica adevărul pe care îl vestește, dădea putere de convingere predicării sale.

REDAȚIA

STUDIUL I

RASCUMPARAȚI ȘI ÎNFIAȚI PRIN HRISTOS

Efeseni 1,7

1. Cum prezintă Pavel alegerea și chemarea sa ca apostol? Efes. 1,1 p.p.

„Pavel, apostol al lui Isus Hristos prin voia lui Dumnezeu“. Aproape în fiecare epistolă folosește el această expresie. În Epistola către Galateni el

scrie: „Pavel, apostol nu de la oameni nici printr-un om, ci prin Isus Hristos“. Același lucru îl găsim și în Epistola către Romani și anume: „Pavel... chemat să fie apostol, pus de o parte...“

„Prin voia lui Dumnezeu“, aceasta dădea lui Pavel o puternică convingere cu privire la chemarea divină. Prin alegere divină, prin călăuzire și har dumnezeesc și-a continuat el pînă la sfîrșitul vieții lucrarea.

2. Către cine adresează apostolul această epistolă? Vers. 1 u.p.

„Sfinții“. Cuvîntul acesta a fost folosit încă de timpuriu în sensul de a denumi pe „creștini“. Fapte 9,13. Pavel adresează această epistolă atît celor din Efes cît și credincioșilor în Hristos Isus de pretutindeni. În același timp adresindu-se membrilor Comunității prin cuvîntul „sfinți“ Pavel vrea să scoată în evidență puterea divină de sfințire. Partea lui Dumnezeu este să ne sfințească, a noastră să credem.

3. Prin ce cuvinte salută Pavel pe credincioșii din Efes? Vers. 2.

„Har“ favoare, pe care Dumnezeu o revarsă din belșug asupra noastră, și fără de care nu am putea fi mîntuiți, așa cum zice cîntarea: „Dacă harul Tău n-ar fi, eu nici nu m-aș mîntui“.

„Pace“ cea mai mare nevoie a inimii apăsată de păcat. Hristos a purtat păcatele noastre, suferințele noastre, și pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, devenind prin aceasta „pacea“ noastră.

4. Care sînt motivele pentru care sîntem îndemnați a binecuvînta pe Dumnezeu? Vers. 3.

Pavel binecuvîntază pe Dumnezeu, care a binecuvîntat pe credincioși „cu tot felul de binecuvîntări duhovnicești“. Fără îndoială că aci el se referă la acele mijloace rînduite de Dumnezeu pentru mîntuirea noastră: alegerea, înfierea, răscumpărarea, viața veșnică și moștenirea împărăției cerurilor. Fie ca viața noastră să fie neconținut și laudă la adresa Celui ce ne-a binecuvîntat cu tot felul de binecuvîntări duhovnicești în Hristos.

5. În cine, cînd și în ce scop au fost aleși cei credincioși? Vers. 4 p. 1 și 2.

Gîndul că noi sîntem chemați prin iubirea lui Dumnezeu spre a deveni ființe valoroase pentru veșnicie, ar trebui să nască în noi rîvna care să ne îmbărbăteze și să ne stimuleze a atinge această țintă înaltă: „sfinți și fără prihană înaintea Lui“.

6. Ce a adus pentru noi jertfa Fiului lui Dumnezeu? Vers. 7. 8.

„În El“, în Hristos, unicul Fiul al lui Dumnezeu, avem răscumpărarea. Nimeni altul decît numai Fiul lui Dumnezeu putea săvîrși mîntuirea noastră, fiindcă numai Fiul care fusese împreună cu Tatăl, putea să ni-L descopere. Numai El care cunoștea înălțimea și adîncimea iubirii lui Dumnezeu putea face cunoscută această iubire.

„Prin sîngele Lui“, „iertarea păcatelor“. Credința în sîngele ispășitor al lui Hristos aduce pacea (Col. 1,20) și ne curăță de păcat. 1 Ioan 1,7. Cînd Sata-

na vă umple sufletul cu descurajare, tristețe, întu- necime și îndoială. rezistați atacurilor lui și spuneți-i că singele lui Isus curăță de orice păcat. Voi nu vă puteți izbăvi singuri de puterea ispitorului, dar el tremură și fuge, cînd sînt invocate meritele singelui prețios al lui Isus.

Dumnezeu vrea să restabilească chipul Său moral în credincios. În măsura în care te apropii de El, de Hristos, cu căință și părere de rău, El Se va apropia de tine cu îndurare și iertare.

7. Ce a descoperit Dumnezeu celor credincioși ? Care era ținta finală a planului alcătuit de Dumnezeu însuși ? Vers. 9-10.

„Taina voiei Sale“ a fost descoperită celui păcătos în părțile ei esențiale, în mare, fără amănunte ale mijloacelor folosite, mijloace pe care păcătosul nu le putea înțelege. Pavel vorbește despre „priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos“. Efes. 3.4. El a primit prin inspirație divină suficientă lumină pentru îndrumarea și edificarea sfinților (Gal. 1, 12 ; Col. 1,25-26) dar în altă parte el recunoaște puterea limitată de înțelegere a omului în ceea ce privește lucrurile veșnice. 1 Cor. 13.12.

„La plinirea vremilor“. Aici este arătat timpul, vremea lucrării de mîntuire. După cum există un timp potrivit pentru semănat și altul pentru secerat, tot așa există vreme potrivită pentru acțiunile lui Dumnezeu în legătură cu mîntuirea celor credincioși. Există lucruri care pot fi îndeplinite într-un anumit timp și nu în altul, deoarece Dumnezeu are de a face cu ființe cu liberă voință și El nu va încerca să constrîngă la o supunere forțată, în ce privește planurile Sale. De-a lungul vremii au avut loc deslășurări succesive ale planului lui Dumnezeu. stadiile următoare de dezvoltare ducînd la completa și finala lui îndeplinire, cînd se va ajunge la o perfectă unitate în universul lui Dumnezeu.

„Ca să slujim de laudă slavei Sale“, este amintit de trei ori în acest capitol. Un sacrificiu nespus de mare a fost făcut de Fiul lui Dumnezeu. Gloria, onoarea, bogățiile și favoarea oferite de Fiul lui Dumnezeu celor ai Săi, sînt de o valoare infinită și dreptii îi vor aduce neîncetat laudă în toată veșnicia pentru nespus de marea Sa iubire.

8. Ce lucrare face Dumnezeu pentru cei ce aud Cuvîntul și cred în Isus Hristos ? Ce constituie sigilarea sau pecetluirea ? Vers. 13-14

Există o ordine în ce privește schimbarea vieții credinciosului : întîi este auzirea Cuvîntului, apoi credința în Cuvînt și acestea îi urmează pecetluirea ce se face prin Duhul Sfînt. Dar pentru ca Duhul Sfînt să poată locui în credincios și să-și pună sigiliul Său, inima trebuie golită de orice necurăție. Apostolii pe vremuri s-au pregătit în mod serios pentru Ziua Cincizecimii prin : Mărturisire, căință, consacrare și rugăcini arzătoare. și numai atunci a fost revărsat Duhul Sfînt asupra lor. Aceeași lucrare, într-o măsură și mai mare, trebuie să aibă loc acum în Comunitate.

STUDIUL 2

SPRE PLINĂTATEA LUI HRISTOS

Efeseni 1,22,23

1. Ce cunoștea apostolul Pavel despre starea spirituală a credincioșilor din Efes ? Efes. 1, 15.

Credința și dragostea, două virtuți capitale, atît de necesare pentru creșterea spirituală. Lăsați ca sufletul să se înalțe continuu în rugăciune către Dumnezeu pentru ca El să reverse din belșug aceste daruri asupra Comunității Sale.

2. Starea Comunității din Efes ce prilejuia apostolului Pavel ? Vers. 16.

Comunitatea din Efes era compusă din tot felul de persoane ; de toate neamurile ce trebuiau să alcătuiască un singur corp în Hristos. Pentru aceasta se ruga el necontenit.

3. Ce anume dar cerea în rugăciunea sa apostolul Pavel de la Dumnezeu pentru credincioșii din Efes ? Vers. 17.

Apostolul Pavel înalță rugăciunea sa către „Tatăl slavei“ sau cum zicea diaconul Ștefan în Fapte 7.2 : „Dumnezeul slavei“. Slava este partea de moștenire a sfinților. Efes. 1,18. Pentru ca să poată avea parte de această moștenire a slavei, Comunitatea trebuie să reflecte chiar de pe acum razele frumuseții caracterului Domnului nostru Isus Hristos.

Avem nevoie de înțelepciune de sus ca să înțelegem revelațiile divine. Avem nevoie de înțelepciune și descoperire ca să-L cunoaștem. Credința lucrînd oin iubire este cheia cunoștinței. Apostolul Ioan scria : „Și oricine iubește, cunoaște pe Dumnezeu“. Ceea ce face sufletul în stare să primească înțelepciune din cer este căința, credința și iubirea.

4. Ce altă cerere mai înalță în rugăciune apostolul pentru credincioșii din Efes ? Vers 18. p. p.

„Să vă lumineze ochii inimii“. Expresia aceasta este redată o singură dată în Scriptură, în acest text. Este adevărat că o persoană merge unde îl mină inima. Și de aceea inima trebuie să fie luminată ca să nu ne ducă pe o cale rea.

5. Ce voia încă Pavel să ajungă să cunoască credincioșii acelei Comunități ? Vers. 18. u.p.

Apostolul Pavel se ruga ca totdeauna credincioșii să fie conștienți de însemnătatea speranței ca principiu în viața de aici și ca o răsplătire și privilegiu în veșnicie. Isus Hristos este speranța noastră. 1 Tim. 1,1. Se mai ruga apostolul ca ei, credincioșii din Efes să-și amintească mereu de bogăția slavei moștenirii Lui. Indemnul acesta este dat și pentru a ne pune încrederea în bogăția slavei lui Dumnezeu, moștenirea noastră. Care este această bogăție a slavei pe care Dumnezeu a revărsat-o în parte chiar de pe acum asupra credincioșilor ? Călăuzirea în tot adevărul prin Duhul Sfînt (Ioan 16,13), mîntuirea prin singele Domnului nostru Isus Hristos (1 Petru 1. 18,19), lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos (1 Tim. 2,5) și prin credință chiar de pe acum viața veșnică și fericirea nesfîrșită pe noul pămînt.

6. Luminarea inimii ce ne face încă în stare să pricepem ? Vers. 19.

7. Prin ce s-a manifestat nemărginita putere și tărie a lui Dumnezeu ? Vers. 20. 21.

Aceeași putere divină care L-a înviat pe Domnul nostru Isus Hristos, este aceea care dă viață sufletului „mort în greșeli și în păcate“. Efes. 2,1.

Legea Duhului de viață în Isus Hristos, „puterea învierii Lui“, izbăvește pe credincios „de Legea păcatului și a morții“. Filip. 5,10 ; Rom. 8,2. Acei care privesc la Isus și la caracterul Său desavîrșit, și-L primesc în inima lor, au viața veșnică. Prin Spiritul Sfînt al lui Dumnezeu primit în inimă, prin credință, este începutul vieții veșnice. Învierea lui Hristos este o garanție a învierii celor sfinți (1 Cor. 15. 20-22) și proslăvirea Sa este o garanție a proslăvirii finale a sfinților.

8. Cui este încredințată conducerea bisericii lui Dumnezeu de pe acest pămînt ? Vers. 22.

Domnul Hristos este căpetenia bisericii. El veghează cu mult interes asupra ei. Hristos este prezent la orice adunare a credincioșilor Săi. El cunoaște pe toți cei ce sînt ai Săi și sînt în serviciul Său și El este gata să toarne în inimile lor uleiul cel sfînt, căci va fi proclamat Cuvîntul Evangheliei, prin puterea lui Dumnezeu.

9. Dacă Hristos este Capul, ce spune apostolul Pavel că este biserica ? Vers. 23.

Comunitatea înzestrată cu neprihănirea Domnului nostru Isus Hristos, este reprezentantul Său prin care să se manifeste din plin bogățiile îndurării, bunătații harului și iubirii Sale.

DIN MOARTE LA VIAȚA ÎMPREUNĂ CU HRISTOS

Efeseni 2,5

1. Care era starea credincioșilor din Efes înainte de a cunoaște pe Hristos? Efes. 2,1.

După cum Dumnezeu a chemat din moarte la viață pe Domnul nostru Isus Hristos și L-a rînduit să dea viață și nemurire și să mîntuiască pe credincioșii de păcatele lor, tot astfel Hristos cheamă astăzi credincioșii, dîndu-le putere să trăiască o viață sfințită; umplînd inimile lor cu speranța și bucuria.

2. Cum prezintă Pavel aceeași problemă credincioșilor din Colose? Col. 2,12.13.

„V-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat greșelile”. Iertarea este marea act al îndurării divine. Numai Hristos ne poate aduce iertarea, pe care o primim prin singele Său. Mat. 26,28.

La rîndul nostru avem datoria de a ierta așa precum am fost iertați. Nimic nu poate îndreptați manifestarea unui spirit neiertător în inima celor aduși la viață prin Isus Hristos.

3. Numește citeva din manifestările vieții celor din Efes, înainte de convertire? Efes. 2,3.

Satana este marele adversar și ispititor al celor credincioși. 1 Petru 5,8; 1 Tes. 3,5. El este vrăjmașul ce seamănă neghină. Mat. 13,39. El este tatăl minciunii. Ioan 8,44. Această putere înșelătoare urma să fie nimicată prin Hristos și păcătosul, prin credință în Hristos avea să fie izbăvit de legea păcatului și a morții.

4. În dragostea Sa cea mare și prin îndurarea Sa ce a făcut Dumnezeu pentru noi? Vers. 4,5.

„Ne-a adus la viață împreună cu Hristos”. Hristos a fost chemat din mormînt și credinciosul este chemat din moartea spirituală.

Transformarea caracterului este o dovadă că Hristos locuiește în noi. Spiritul lui Dumnezeu produce în suflet o viață nouă, aducînd gîndurile și dorințele la supunere față de voința lui Hristos.

5. Ce favoare deosebită este acordată celor credincioși? Vers. 6.

„Ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești”. Dacă am fost înviați împreună cu Hristos și sîntem „în Hristos și una cu El”, și Hristos stă acum la dreapta Tatălui în ceruri, atunci noi, în sensul acesta ședem împreună cu El în ceruri.

6. În afară de izbăvirea din păcat a celor credincioși, ce se mai urmărește prin lucrarea de mîntuire? Efes. 2,7.

Numai cei mîntuiți au cunoscut lupta grozavă cu păcatul și marea împotrivire a lui Satana pe care însă l-au învins prin Hristos, dovedind astfel ca nedrepte acuzațiile pe care el le aducea împotriva lui Dumnezeu.

7. Care sînt elementele care operează în ceea ce privește mîntuirea noastră? Efes. 2,8.

Harul este partea lui Dumnezeu și credința este partea credinciosului. Credința acceptă darul lui Dumnezeu. Prin actul încrederii noastre în El noi sîntem mîntuiți, dar nu credința este mijlocul pentru mîntuirea noastră, nu ea ne mîntuiește, ci este doar un canal prin care primim darul lui Dumnezeu.

8. Cum vorbește apostolul despre mîntuire în epistola către Romani? Rom. 8,24.25.

Speranța este un element esențial în lucrarea de mîntuire. Nici o clipă să nu ne părăsească speranța și credința. Credința acceptă, dar speranța este cea care așteaptă. Credința este în legătură cu Cel care promite, dar speranța se ocupă de lucrurile făgăduite. Credința își însușește, dar speranța anticipază. Puterea acestei speranțe este numită în Noul Testament „fericita nădejde” prin care trebuie să trăim și să lucrăm. Punctul central al speranței este revenirea de a doua oară a Domnului Hristos, care aduce răsplata celor credincioși, viața veșnică, deplină unire cu El, devenind pentru veșnicie fii ai lui Dumnezeu.

9. De ce nu se capătă mîntuirea prin faptele proprii? Efes. 2,9. Pe ce cale este înlăturată de Dumnezeu lăudăroșenia? Rom. 3,27.

Domnul Hristos a văzut că spiritul îndreptării de sine va fi un blestem pentru Comunitate. Unii vor crede că ei pot face ceva ca să cîștige prin merite personale un loc în ceruri. Atunci eul va predomină și Isus va fi lăsat la o parte. Ei se vor crede superiori față de frații lor. Vor fi dornici după lingușire și vor fi invidioși dacă nu li se va da importanță. Pentru a feri biserica de această primejdie, Dumnezeu acordă credincioșilor neprihănirea nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni, ci prin credință în Isus Hristos. Și astfel pricina de laudă, zice apostolul, s-a dus.

10. Care este datoria celor pe care Dumnezeu, prin lucrarea Sa, i-a chemat din moarte la viață? Efes. 2,10.

Acest verset arată clar de ce și pentru ce figurează în viața credinciosului „fapte bune”.

Ele figurează pentru că Dumnezeu Însuși le-a pregătit, ca să umblăm în ele. Prin faptele lor bune urmașii lui Hristos nu trebuie să se proslăvească pe ei înșiși, ci pe Acela prin al Cărui har și putere au fost îndeplinite. Spunea aceasta apostolul Pavel și Corintenilor prin următoarele întrebări cercetătoare: „Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?” 1 Cor. 3,7.

STUDIUL 4

UN TEMPLU SFÎNT ÎN DOMNUL

Efeseni 2,21.22

Lucrarea apostolului la Efes era rînduită de Dumnezeu să facă o adîncă impresie asupra celor ce se dedau la vrăjitorie. Minunile care se săvîrșeau prin apostolul Pavel întreceau orice văzuseră mai înainte Efesenii și erau de așa natură că nu puteau să fie imitate. Astfel Dumnezeu înălța pe servul Său înaintea celor ce slujeau idolilor.

1. După ce a arătat poziția la care au ajuns credincioșii, reamintindu-le încăodată de starea lor dinainte de convertire, în ce cuvinte o descrie Apostolul? Efes. 2,11.12.

În vremea aceea fariseii vedeau în ceilalți oameni numai niște netăiați împrejur care nu puteau fi, potrivit concepției lor, părtași ai făgăduințelor date lui Abraam. Ei uitau însă că lui Abraam i s-a socotit credința spre îndreptățire înainte de tăierea împrejur. Circumciziunea era un semn exterior, dar credința era aceea care aducea binecuvîntarea făgăduită. Rom. 4,9-11.

Aceasta nu este o condamnare pentru păgîni ci este o simplă afirmare a faptului că nefiind în legătură cu Mesia, erau lipsiți de izvorul puterii regeneratoare.

Dacă păgînii erau străini de legămintele făgăduinței, era vina urmașilor lui Abraam, fiindcă ei n-au adus la îndeplinire planul lui Dumnezeu.

Ei nu aveau o speranță în Mesia și de aceea nu puteau nădăjdui să primească binecuvântările ce vor veni prin El.

Neamurile nu duceau lipsă de dumnezei, aveau prea mulți dumnezei idoli — pe vremea aceea — dar nu aveau cunoștință despre Dumnezeu, ale cărui atribute erau: sfințenie, iubire, dreptate, milă și îndurare.

2. Care era îndemnul lui Pavel cu privire la starea mai dinainte? Vers. 12 p.p.

„Aduceți-vă aminte”. Aducerea aminte trebuie să ne conducă la umilință, văzînd ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi, la recunoștință față de îndurarea Sa cea mare și la continuarea vechere împotriva ispitelor și păcatului. De asemenea aducerea aminte trebuie să ne inspire și mai multă iubire față de Mîntuitorul nostru Isus Hristos.

3. Prin ce au fost apropiați de Dumnezeu, cei ce erau departe de El? Vers. 13.

„Sîngele scump al lui Isus Hristos, Mielul fără cusur și prihană”, ne-a apropiat de Dumnezeu. În epistola către Romani 5,9 și în Coloseni 1,14.20, apostolul arată și alte binecuvîntări pe care le-am primit prin sîngele lui Isus Hristos: rîscumpărarea, iertarea păcatelor, neprihănirea și pacea.

4. Ce este Hristos pentru noi? Vers. 14. p.p.

Domnul Hristos este liniștea noastră creștinească. Sufletul nostru e continuu zbuciumat, frămîntat și neliniștit din cauza păcatului. Dar acela care prin Cuvîntul Său a liniștit pe vremuri furtuna și valurile mării, este binevoitor și gata și astăzi, dacă-L chemăm, să liniștească valurile sufletului nostru și să ne dea pacea.

5. Fiind El pacea, ce a făcut cu barierele care despărteau? Vers. 14. u.p.

Dumnezeu nu face deosebire între credincioși. Înaintea Lui toți sîntem egali, sîntem una. Hristos a venit să sfărîme orice zid de despărțire. Pavel spune: „și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea”.

6. Prin ce a înlăturat Domnul Hristos vrăjmășia? Ce a adus îndepărtarea vrăjmășiei? Vers. 15.16.

„Prin trupul Său a îndepărtat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor în orînduirile ei” sau cum spune Apostolul Pavel Colosenilor „a șters zapisul cu poruncile lui care stăteau împotriva noastră”. Col. 2,14. Lucrul acesta este în general cunoscut că nu este vorba de Legea morală, Legea Celor Zece Porunci, care este veșnică de neschimbat, ci se referă la legea ceremonială, din care Iudeii de pe vremuri, prin mîndrie și egoism făcuseră barieră de netrecut pentru Neamuri. Cînd umbra — legea ceremonială cu toate jertfele și prevederile ei — s-a înlăturat cu Hristos —, cele dintîi au fost desființate.

„Și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu... făcînd astfel pace”. Intenția lui Satana era ca să aducă o despărțire veșnică între Dumnezeu și creaturile Sale, dar prin Hristos, prin jertfa Sa, credincioșii au fost împăcați cu Dumnezeu.

7. Ce veste a venit Domnul Hristos să ne aducă? Vers. 17.

Hristos nu a venit numai să aducă vestea cea bună a păcii, a împăcării cu Dumnezeu, dar El însuși este pacea noastră.

8. Pe lingă toate cele amintite, ce favoare deosebită ne-a adus încă jertfa Domnului Hristos? Vers. 18.

Prin meritele Domnului Hristos avem intrare la Tatăl. În numele Lui și prin El ne prezentăm la Tatăl și vom fi primiți. Domnul Hristos a dat această asigurare: „Adevărat, adevărat vă spun că orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu, vă va da. Pînă acum n-ați cerut nimic în Numele Meu, ce-

reți și veți căpăta, pentru că bucuria voastră să fie deplină”. „Dacă veți cere ceva în Numele Meu voi face”. Ioan 16, 23.24; 14,14.

9. Prin cine crește clădirea spirituală? Ce trebuie să devină credincioșii? Vers. 21-22.

Hristos este Acela care ține laolaltă diferite părți ale casei spirituale, modelîndu-le și unindu-le prin reprezentantul Său de pe pămînt, Duhul Sfînt.

Apostolul Petru scriind credincioșilor de pretutindeni le spune: „Și voi ca niște pietre vii, sînteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească...” 1 Petru 2,5.

Să ne amintim de construirea templului lui Solomon. Grija și atenția deosebită manifestată cu ocazia construirii templului este un exemplu pentru noi care ne arată cu cîtă atenție trebuie să lucrăm la clădirea caracterului nostru. Nu trebuia folosit material ieftin, de o calitate slabă. Armonizarea și imbinarea exactă a părților componente nu se făcea la voia întîmplării, totul era calculat perfect. Bucată cu bucată era pregătită pentru locul ce trebuia să-l ocupe. Cum a fost atunci, tot astfel trebuie să fie și acum la clădirea templului spiritual. Ești tu o piatră bine șlefuită, ai locul tău în clădirea templului spiritual și te armonizezi bine cu celelalte pietre vii?

STUDIUL 5

TAINA LUI HRISTOS, DESCOPERITĂ

Efeseni 3,3.5

1. Cum prezenta Apostolul Pavel însărcinarea dată lui de Dumnezeu? Efes. 3,1.2.

Apostolul Pavel fusese ales în mod special de Dumnezeu (Fapte 9,15) așa cum i s-a spus omului lui Dumnezeu Anania din Damasc. El a fost chemat de Domnul Isus Hristos, pentru a fi trimis la Neamuri. Fapte 26,16—18.

Viața sa întreagă a fost pusă în slujba altora. El era modest, nu umbla după interesele sale, ci căuta binele altora.

2. Cum spune Pavel că luase cunoștință de taina lui Dumnezeu? Vers. 3.

3. Citind cele scrise de Pavel, de care lucru puteau să-și dea seama credincioșii din Efes? Vers. 4.

4. Necunoscută în veacurile celelalte, prin cine și cui a fost descoperită această taină? Vers. 5.

5. Ce cuprindea în sine această taină? Vers. 6.

6. Cum a fost descoperită această taină Apostolului Petru? Fapte 10,34.35; 11,15.17.

Venind pe pămînt, Domnul Hristos, dorea să prezinte ucenicilor Săi adevărul cu privire la surparea „zidului de despărțire” dintre Izrael și celelalte neamuri. În cîteva ocazii El a prezentat acest fapt și anume: prin răsplătirea credinței sutașului din Capernaum, apoi cînd a predicat Cuvîntul Samaritenilor din cetatea Sihar, și mai lămurit cu ocazia vindecării fiicei femeii siro-feniciene. Ucenicii Domnului Hristos însă numai mai tirziu au ajuns să înțeleagă pe deplin adevărul că „Dumnezeu a făcut ca toți oamenii ieșiți din unul singur, să locuiască pe toată fața pămîntului”. Fapte 17,26.

7. Cum a devenit Pavel slujitor și apostol al lui Hristos? Efes. 3,7.

8. Harul care i-a fost acordat și onoarea ce i-a fost dată ce au lucrat în Pavel? Vers. 8.

La porțile Damascului viziunea crucii a schimbat întreg curentul vieții lui Pavel. Persecutorul a devenit apostol. Învățătorul devine ucenic. Ani de zile a învățat să cunoască pe Dumnezeu și pe Domnul Hristos. Harul nespus de mare care i-a fost acordat, l-a condus la cea mai adîncă umilință. Niciodată în viață n-a uitat pe Cel care a fost pentru el Izvorul Înțelepciunii și puterii.

9. În ce cuvinte alese vorbește despre succesul lui Petru în lucrul Domnului? Gal. 2,9.

Cu cât vom primi mai mult din harul lui Hristos cu atât vom fi mai amabili, și mai buni față de alții, în cinste dînd înțietate altuia.

10. Ce răspundere avea apostolul Pavel în harul ce-i fusese dat? Efes. 3,9.

Acela ce fusese chemat ca propovăduitor, apostol și învățător (2 Tim. 1,11) dovedea iubire (1 Cor. 16,24), era neobosit în lucrul lui (1 Tes. 2,9), nu râvnea după bogăție (Fapte 20,23-34), predica crucea lui Hristos (1 Cor. 2,2), depindea de rugăciunile Comunității (Rom. 15,30), era apăsător de grija pentru Comunități (2 Cor. 11,28) și se socotea cel mai neînsemnat dintre apostoli (1 Cor. 15,9). Așa a slujit Pavel pe Hristos făcînd cunoscută taina lui Hristos.

STUDIUL 6

SĂ CUNOAȘTEȚI DRAGOSTEA LUI HRISTOS

Efeseni 3.19

1. Pentru ce spunea Pavel că trebuie pusă în lumină isprăvnicia tainei ascunsă de veacuri? Efes. 3,10.

În acest studiu învățăm că Comunitatea are partea ei în susținerea și justificarea înțelepciunii și cunoștinței divine, așa cum a fost arătată această înțelepciune în planul de mîntuire. Comunitatea, scria apostolul Pavel, „este o privescitură pentru lume, îngerilor și oamenilor”. 1 Cor. 4,9. Îngerii și ființele din întreg universul trebuie să vadă harul lui Dumnezeu, mila, îndurarea, răbdarea și iertarea Sa, lucrînd pentru mîntuirea celor ce au păcătuit.

Dumnezeu vrea ca Comunitatea să fie o manifestare vie a înțelepciunii dumnezeiești, precum un bolnav grav ce a fost vindecat este o mărturie a înțelepciunii și destoiniciei medicului ce l-a tratat.

2. Cu cine a alcătuit Dumnezeu acest plan? Efes. 3,11.

3. Ce avem prin credința în Hristos? Vers. 12.

Păcatul a despărțit pe păcătos de Dumnezeu creînd o prăpastie de netrecut. Hristos a fost Cel care a întins un pod trainic peste această prăpastie, unînd iarăși pe credincios cu Dumnezeu.

4. Meditînd asupra planului minunat de mîntuire întocmit de Dumnezeu, la ce l-a condus aceasta pe Pavel? Vers. 14.15.

Gîndul întrerupt în versetul 1 din acest capitol „iată de ce”, este reluat acum în versetul 14, „iată de ce, zic, îmi plec genunchii...”.

5. Care este una din cererile lui Pavel în rugăciunea sa pentru credincioșii Comunității din Efes? Vers. 16.

Harul care ne întărește este de la Dumnezeu. El ne este transmis prin Duhul Sfînt. „Ci voi veți primi o putere”. Aceeași putere care convertește sufletul trebuie să continue această lucrare, dacă trebuie să vedem o creștere spirituală. Și așa cum viața fizică e susținută și se dezvoltă prin hrană și intelectual prin gîndire și cugetare, tot așa viața spirituală este susținută prin prezența și puterea Duhului Sfînt și prin studiul Cuvîntului.

6. Ce cerere deosebită se cuprinde în rugăciunea înălțată de apostolul Pavel? Vers. 17.

Creștinul trebuie să se folosească de mijloacele divine pentru creșterea spirituală. Fiind înrădăcinat în Hristos și în iubirea Sa, deschizînd inimile Duhului Sfînt, vom crește neîntrerupt în cele spirituale.

7. Care vor fi rezultatele dacă viața noastră va fi călăuzită de principiul iubirii? 1 Ioan 4,7.

Păzirea Cuvîntului lui Hristos este strîns legată cu locuirea lui Hristos în noi. Dacă credinciosul are iubire în inimă, atunci va cunoaște pe Dumnezeu și-L va iubi și va păzi poruncile Sale. Iubirea față de Dumnezeu ne va conduce și la iubirea față de aproapele.

8. Cît din dragostea lui Hristos trebuie să ajungă să priceapă cel credincios? Efes. 3,18.

9. Prin ce ajungem plini de toată plinătatea lui Dumnezeu? Vers. 19.

Contemplînd iubirea lui Hristos noi zăbovim la tărîmul unei iubiri ce nu poate fi măsurată. Privînd viața Sa pe pămînt, sacrificiul Său pentru noi, lucrarea Sa în ceruri, ca Mîlciocitor al nostru și locușorul pe care le pregătește pentru cei ce-L iubesc, noi putem decît să exclamăm: „O, lărgimea, înălțimea, lungimea și adîncimea iubirii lui Hristos”.

10. Pentru care motive se cuvine lui Dumnezeu slava și cinstea în biserică în Isus Hristos? Vers. 20.21.

STUDIUL 7

APOSTOLUL PAVEL DESPRE PRIMELE COMUNITĂȚI CREȘTINE

Ioan 17.20.21

Vestile pe care apostolul Pavel le primea cu privire la apostazia ce-si făcuse loc în Comunitate, îl îngrijora. Oare, gîndea el toată lucrarea sa pentru credincioși să fie zadarnică? Multe nopți le petrecea el în rugăciunea pentru ca Dumnezeu să întărească aceste Comunități, și aceasta cu atât mai mult cu cît auzea de metodele folosite de dizidenți pentru a contracara lucrarea sa. Ori cînd avea ocazia scria bisericilor, mustrîndu-le, mîngîindu-le, îndemnîndu-le și încurajîndu-le așa cum cerea starea lor.

1. Cum sfătuiă Pavel pe credincioși să se poarte? Efes. 4, 1-2.

Pavel îndemna pe frații săi să manifeste în viața lor puterea adevărului credinței pe care-l primiseră. Prin blîndete și amabilitate, răbdare și iubire ei urmau să exemplifice caracterul lui Hristos și să arate binecuvîntările mîntuirii Sale.

Blîndetea și umilinta lui Hristos este nutrea credinciosului. Dintre toate lucrurile care sînt căutate, dorite și cultivate nimic nu e mai de preț, înaintea lui Dumnezeu ca o inimă curată și o dispoziție imbibată cu mulțumire și pace.

2. Ce trebuie să se străduiască credincioșii să păstreze? Vers. 3.

Pentru Comunitate unirea sub toate aspectele ei a fost un principiu de seamă. Unirea produce tîrîie, dezbinarea slăbiciune. Unirea produce pace, dezbinarea produce tulburare. Temelia unirii credincioșilor este legătura personală a fiecăruia dintre ei cu Acel „singur Dumnezeu” și Acel „singur Domn Isus Hristos”. 1 Cor. 8,6.

Neunirea în Comunitate dezonoarează religia lui Hristos. Aceste învățături date prin apostolul Pavel nu erau date numai pentru Comunitatea din vremea sa ci intenția lui Dumnezeu a fost ca ele să ne fie transmise și nouă. Ce facem noi pentru a păstra unirea prin legătura păcii?

3. Care a fost în această privință dorința Domnului Hristos exprimată în rugăciunea Sa de mijlocire? Ioan 17.20-23.

Îndemnul adresat Comunității din toate timpurile este să se străduiască să împlinească rugăciunea Domnului Hristos.

4. Care sînt cele 7 argumente pe care apostolul Pavel le prezintă în favoarea unirii credincioșilor? Efes. 4,4-6.

APOSTOLUL PAVEL ȘI SFATURILE CĂTRE EFESENI

Efeseni 4,22-24

Creștinul nu este un pelerin singuratic, el aparține organismului vital al familiei lui Dumnezeu, care alcătuiește un singur trup, trupul lui Hristos — Comunitatea.

Duhul Sfânt al lui Dumnezeu care risipește și împrăștează dezbinarea și dezarmonia atât din sufletul credinciosului cât și din viața Comunității. Neunirea e un semn sigur că Duhul Sfânt nu e acolo.

Cei ce se supun aceluiași Domn nu vor fi în vrăjmășie unii cu alții.

Pavel vorbește aci de acea credință în Isus Hristos ca Mântuitor personal. O singură cale de a fi salvat și anume credința.

Botezul cu apă — prin cufundare — care simbolizează moartea și învierea. Mai înseamnă curățire și separare și o mărturie a unirii cu Comunitatea lui Hristos. Un singur botez, vrea să spună un singur fel de a fi botezat, nu există mai multe feluri.

Tatăl nostru al tuturor este izvorul unirii noastre. Cineva a zis: „Dacă credincioșii nu sînt uniți, cu ce drept mai numesc ei pe Dumnezeu Tată”.

5. Ce daruri a dat Dumnezeu Comunității pentru păstrarea unirii? Efes. 4.7.11.

El a dat, El a rinduit. Hristos a organizat Comunitatea. Hristos vrea să aibă pe urmașii Său grupați la un loc în Comunități, observînd ordinea stabilită, avînd reguli și disciplină și totîși supunîndu-se unul altuia, și fiecare socotînd pe celălalt mai ceva decît pe sine. Unirea și încrederea sînt esențiale pentru prosperitatea Bisericii. Noi dorim să păstrăm linia cea dreaptă, ca să nu se producă o abatere de la sistemul de reguli și orînduiri ale bisericii noastre.

6. Care era intenția lui Dumnezeu pentru Comunitate prin aceste daruri? Vers. 12, 13.

A desăvîrși, a completa ceea ce nu era terminat. 1 Tim. 3.10. Aci se subînțelege creșterea și dezvoltarea continuă a credinței și caracterului, căci pînă nu se va produce această desăvîrșire a caracterului lui Hristos în noi. El nu va veni să ia la Sine pe ai Săi. Trebuie să aibă loc o continuă creștere, pînă vom ajunge toți la starea de om mare, la înălțimea staturii, plinătății lui Hristos.

7. Unirea, credința, desăvîrșirea precum și cunoașterea Fiului lui Dumnezeu ce vor produce în credincioși? Vers. 14 p.p.

Pavel deseori atrăgea atenția în epistolele sale asupra acestor lucruri. 1 Cor. 15.33; 2 Tim. 3.13 u.p.

8. Care sînt elementele arătate de apostolul Pavel care vor ajuta celui credincios să ajungă la Cel ce este Capul, la Hristos? Efes. 4.15.

„Credincioși adevărului, în dragoste, să creștem”. Creșterea spirituală este ținta pusă înaintea credincioșilor. Nu poate fi viață fără creștere. În orice stadiu al dezvoltării viața noastră creștină trebuie să atingă desăvîrșirea și aceasta se va face prin credincioșie față de adevărul lui Dumnezeu și prin abundența iubirii în inimile noastre.

9. Cu ce seamănă profetul Ieremia creșterea spirituală? Ier. 17.8.

10. Unde va duce în final unirea, creșterea și conlucrarea laolaltă a mădulelor trupului lui Hristos? Efes. 4.16.

Creșterea întregului trup al Bisericii se va realiza prin eforturile fiecărei părți, prin ceea ce dă fiecare parte, prin lucrarea fiecăruia se zidește întreaga clădire, în dragoste. Adevărul este fără îndoială baza unirii, dar iubirea este puterea vitală care ține laolaltă pe cei ce sînt ai lui Hristos.

Apostolul Pavel înțelegea foarte bine importanța maturității spirituale și a experienței în viața credincioșilor. De aceea el continua să le dea învățături cu privire la ceea ce ei trebuie să fie și să facă. El știa că o Comunitate trebuie să fie compusă din membri cu o profundă spiritualitate. El mai știa că cunoștința precede spiritualitatea. De aceea simțea această povară asupra sa de a da continuu instrucțiuni și învățături. Fără îndoială el recunoștea avantajele scrisului, față de îndrumarea verbală și desi le mai vorbește de acest lucru acum el le scria.

1. Ce sfat solemn dă apostolul Pavel credincioșilor din Efes? Efes. 4.17.19.

„Iată dar ce vă spun și mărturisesc”. Este felul specific al lui Pavel de a conștina în mod solemn pe sfinți. Astfel se exprimă el în Fapte 20.26. Adevărat la pe Dumnezeu ca martor. Rom. 1,9; 2 Cor. 1, 23. „Mărturisesc eu în Domnul”, arată convingerea sa că vorbește cu autoritate divină.

Apostolul Pavel mustră pe frații săi în numele și prin autoritatea lui Hristos Domnul, că după ce au primit și mărturisit Evanghelia să nu se mai poarte la fel ca păgînii, ci să arate prin comportamentul lor zilnic că ei sînt cu adevărat convertiți, schimbați.

2. Ce afirmație face apostolul Pavel în vers. 20? Vers. 20.

3. Dacă au fost învățați potrivit adevărului care este în Hristos, ce trebuie să facă ei? Vers. 21.22.

„N-ați învățat așa pe Hristos”, sau n-ați primit așa pe Hristos. A învăța pe Hristos nu înseamnă pur și simplu, a ști ceva despre El, ci înseamnă a cunoaște slujba și lucrarea Sa de preot, și Mîntuitor, apărător și mijlocitor și a-ți însuși pentru tine avantajele lucrării Lui de ispășire. Cînd Domnul a zis „Învățați de la Mine” (Mat. 11,29), S-a prezentat pe Sine ca exemplu. Cei ce mărturisesc că sînt ai Săi trebuie să calce pe urmele Sale.

4. Ca să aibă loc o schimbare radicală ce trebuie să fie înnoit mai întii? Vers. 23.

5. Care sînt trăsăturile celui născut din nou și după al cui chip e făcut? Vers. 24.

Reînnoirea nu este numai o dorință. Inima care este predată lui Dumnezeu iubește adevărul. Cuvîntului lui Dumnezeu fiindcă prin adevăr sufletul este regenerat, este înnoit.

„Să vă înnoiți”. În ciuda secolelor de degradare, făptura de la creațiune mai poartă și azi urmele lucrării lui Dumnezeu: și prin lucrarea Sbirului Sfînt, prin năsterea din nou și prin sfințire, „ceea ce este vechi” va fi recreat, înnoit.

„Dună chipul lui Dumnezeu”. Dumnezeu însuși este idealul pus înaintea credinciosului. El trebuie să fie reînnoit după chipul lui Dumnezeu în neprăhărire și sfințenie. Ce lucrare minunată! Totuși Dumnezeu nu face aceasta fără consimțămîntul și cooperarea noastră.

6. Ce fapte rele sînt enumerate de Pavel pe care credinciosul nu trebuie să le mai facă? Vers. 25-27.

Aci, ca și în versetele care urmează este enumerată o serie de obiceiuri rele în contrast cu principiile creștine. Nu poți fi membru al trupului lui Hristos și să practici falsitatea și fătărnicia. Acestea nu clădesc, ci distrug.

7. Ce alte fapte ale firii vechi trebuie să părăsesc? Vers. 28.29.

Furtul și minciuna sînt strîns legate, amîndouă fiind fapte necinstite. Rădăcinile acestora sînt mai adînci decît ale altor păcate și sînt mai greu de dezrădăcinat. De fapt, furtul este unul din lucrurile cele mai greu de biruit. El este unul din cele mai subtile ispitiri ale celui rău.

Unii despart ocupațiile lor de religia lor. Unii ca aceștia se înșeală. Noi trebuie să fim aceeași în Comunitate ca și în societate. Neglijența de a fi cu aceeași griji față de proprietatea sau bunul public ca și față de al meu este condamnată de porunca a opta.

„Cuvînt stricat“. Acî este o prohibiție a vorbirii nepotrivite. Darul vorbirii trebuie să fie folosit ca să zidească și să înalțe viața spirituală. „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har... ca să dea har celor ce o aud.“ Col. 4,6; Efes. 4,29. Să ne deprindem a avea o vorbire plăcută, corectă, sinceră și cuvinte amabile și prietenoase.

8. Asupra cărui fapt atrage în mod deosebit atenția credincioșilor, apostolul Pavel? Vers. 30.

De fapt toate păcatele amintite în versetele de mai înainte, întristează Duhul Sfînt al lui Dumnezeu. Sigiliul lui Dumnezeu va fi pus numai asupra aceluia a căror credință în neprihănirea lui Hristos, produce o viață sfîntă.

Sînt mulți printre noi care au puțină credință. Din cauza aceasta ei manifestă o continuă îngrijorare și teamă de necazuri închipuite. Teama nemulțumirea și plîngerea lor, întristează Duhul lui Dumnezeu.

Anania și Safira au întristat Duhul Sfînt nutrind lăcomia.

Cînd ne îndoim de iubirea lui Dumnezeu și arătăm neîncredere în făgăduințele Sale II dezonorăm și întristăm Duhul Sfînt.

9. Ce manifestări trebuie să dispară din viața credinciosului? Vers. 31.

10. Care trebuie să fie comportarea unui adevărat credincios? Vers. 32.

Calea cea mai sigură pentru slăbirea spiritualității este nutriră invidiei, a bănuielilor și căutarea de greseli. Pe de altă parte cea mai puternică dovadă că Dumnezeu a trimis în lume pe Fiul Său este existența armoniei și a unirii între membrii Comunității.

STUDIUL 9

UMBLÎND ÎN LUMINA CREDINȚEI

Efesenii 5,8,9

În epistolele lui Pavel ideea de lumină și întuneric este folosită ca simbol ce reprezintă neprihănirea și păcatul. Desigur că această comparație făcea o deosebită impresie asupra ascultătorilor. Prin acest tablou el arăta logica lucrurilor: că adică așa cum e normal să bine să umblăm în lumină și nu în întuneric, tot astfel și în cele spirituale e natural a umbla în neprihănire și nu în nelegiuire. El spunea Efesenilor: „Odinioară erați în întuneric“ sau cu alte cuvinte, viața lor de mai înainte era pe calea păcatului, dar acum „sînteți lumină în Domnul“.

1. Pe urmele cui îndemna apostolul Pavel pe credincioșii din Efes să meargă? Efes. 5,1.

2. Care este principiul de bază al vieții creștine, recomandat și cu această ocazie? Vers. 2.

Precum copiii imită pe părinți, așa și copiii spirituali să imite pe Tatăl lor. Urmați dar pilda lui Dumnezeu. Exemplul nostru suprem care a reprezentat aci pe pămînt pe Tatăl, este Domnul nostru Isus Hristos. Să urmăm exemplul Mintuitorului căutînd zi de zi să imităm caracterul Său, virtuțile Sale, dintre care dragostea strălucește atît de puternic, prin faptul că S-a dat pe Sine pentru noi.

3. În ce cuvînte dădea și apostolul Petru același îndemn? 1 Petru 2,21.

4. Ce sfat dă apostolul Pavel cu privire la păcatele din viața de mai înainte a credincioșilor? Efes. 5,3.

Apostolul Pavel accentuează aci, nu numai ca să nu mai fie făptuite, dar nici măcar să nu mai fie pomenite.

Adulterul și lăcomia, aceste două păcate grele, sapă și azi la temelii vieții spirituale a Bisericii. Fiecare trebuie să vegheze. Cînd un credincios apucă pe calea pierzării prin călcarea poruncii a șaptea, atunci el merge repede la vale. Puterea de deosebire dintre dreptate și fărădelege dispare, judecata lui se întunecă și el devine o epavă fără cîrmă, lăsată în voia valurilor poftei. Dumnezeu cere sfîntirea vieții și curățirea trupului, care este templul Duhului Sfînt.

Lăcomia, e comparată de Pavel cu închinarea la idoli. Col. 3,5. Ni se dă avertizamentul: „Nu puteți sluji și lui Dumnezeu și lui Mamona“. Dar cu toate aceste avertizamente, domnește încă pretutindeni lăcomia și aceasta oprește binecuvîntarea lui Dumnezeu să se reverse asupra Comunității Sale.

5. Ce spune apostolul Pavel cu privire la felul de vorbire al urmașilor lui Hristos? Vers. 4.

Apostolul Pavel trece acum de la necurăția interioară, lăuntrică a inimii, din versetul 3, la exteriorizarea prin vorbire, din versetul 4. Vorbirea, acest dar minunat dat omului de Dumnezeu, va exterioriza simțămîntele ce stăpînesc lăuntru nostru.

6. Care va fi urmarea pentru cei ce vor mai săvîrși faptele firii? Vers- 5.

7. Ce sfat se dă cu privire la vorbe deșarte? Vers. 6 p.p.

„Vorbe deșarte“ sau vorbe goale. Scriptura are foarte mult de spus cu privire la tot felul de înșelăciuni. Erezii diferite amenințau Comunitatea chiar la început. Pavel avertiza împotriva învățăturii și a învățătorilor falși, care se prezintă ca apărători ai adevărului, dar care prin ereziile lor subminează temelia Comunității. Rom. 16,18 u.p.; 2 Cor. 11,3; 2 Tes. 2,2,3 p.p.

Satana privește cu multă satisfacție la cei ce mărturisesc numele lui Hristos, dar se lasă prinși de amăgirile lui. Lucrarea lui este de a născoci mereu noi înșelăciuni. Acei credincioși care nu vor cerceta cu seriozitate Scripturile și care nu vor supune dorințele și planurile vieții lor Cuvîntului ce nu dă greș, cu siguranță vor aluneca de pe calea dreaptă și vor fi prinși de înșelăciunile lui Satana.

8. Care era îndrumarea categorică cu privire la asemenea persoane? Efes. 5,7.

9. Umblarea în lumină prin ce se va da pe față? Vers. 8,9.

Apostolul Pavel folosește des aceste contraste în epistolele sale: lumină și întuneric, neprihănire și fărădelege. În epistola a doua către Corinteni 6,14, el întreabă: „Cum poate sta împreună lumina cu întunericul?“. Noi vom fi identificați după „umblare“, adică după modul nostru de viață. Domnul Hristos poruncește urmașilor Săi să umble în lumină. Cu fiecare pas pe cărarea luminii ureăm mai sus, spre idealul ce ne stă în față, sfințirea vieții și desăvîrșirea caracterului creștin.

10. Ce principii trebuie să călăuzească umblarea creștinului? Vers. 10.

„Ce este plăcut lui Dumnezeu“, trebuie să constituie dorința ascultării, a umblării și a viețuirii noastre. „Să deosebiți bine voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvîrșită“, scria apostolul Pavel românilor.

11. Care trebuie să fie atitudinea față de lucrările neroditoare ale întinericului? Vers. 11.

Mai degrabă osîndiți-le, condamnați-le, muștrați-le. E nevoie de curaj pentru a muștra răul, fie prin cuvînt, fie prin exemplu; dar e o datorie, atît în biserică cît și în societate.

STUDIUL 10

INDEMN ȘI URARE

Efesenii 6,10.24

Minunate sînt îndemnul pe care le-a dat în ultima parte a vieții sale, apostolul Pavel, acest vrednic slujitor al lui Hristos. Ele au străbătut pînă în zilele noastre. Multe suflete au fost mîngiate, întărite și susținute zi de zi în viața de credință prin aceste adevăruri profunde și în același timp sublimе.

1. Care este izvorul tăriei credincioșilor? Efes. 6,10.

2. Cum exprimă Pavel aceeași idee în epistola către Filipeni? Filip. 4,13.

Apostolul Pavel avea multă încredere în puterea lui Dumnezeu. El spunea: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuire”. Rom. 1,16. Corintenilor le scria: „Ci în toate privințele arătăm că sîntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu... prin Cuvîntul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu”. 2 Cor. 6,4 p.p. 7 p.p.

3. Care sînt cîteva căi prin care credinciosul poate fi tare în Domnul?

Răspuns: Am văzut că tăria fiilor lui Dumnezeu este umilinta lor. Cînd ei sînt mici în ochii lor, Hristos va fi pentru ei tărie și neprîhănire.

Credința în neprîhănirea lui Hristos, dă tărie care sustine și lumină care călăuzeste.

Rugăciunea este izvorul puterii. Cuvîntul lui Dumnezeu ne întărește împotriva ispitelor.

4. Ce indemn adresează apostolul Pavel colaboratorului său iubit Timotei? 2 Tim. 2,1.

5. Cu ce trebuie să fie îmbrăcat credinciosul și de ce? Efes. 6,11.

6. Care a fost și este atitudinea diavolului față de fiii lui Dumnezeu? 1 Petru 5,8.

Creștinul nu poate fi sigur dacă nu veghează. În multe privințe poate fi vulnerabil credinciosul și cîteodată tocmai acolo unde gîndește că e mai puternic se dovedește a fi cel mai slab. Un lanț nu e mai tare decît cea mai slabă verigă a lui, tot astfel și credinciosul nu e mai puternic decît cel mai slab element din caracterul lui.

7. Prin ce cuvinte arată Pavel importanța rugăciunii în viața credinciosului? Vers. 18.

8. Pe lingă cele scrise, pe cine trimise Pavel la Efes, și în ce scop? Vers. 21.22.

9. Cu ce urare încheie apostolul Pavel epistola sa către Efesenii? Vers. 23.24.

STUDIUL 11

HARUL ȘI CREDINȚA

Efesenii 2,8 pr.p.

Harul și credința alcătuiesc două probleme capitale în viața credinciosului; dar prea adesea rostul și rolul lor nu este înțeles așa cum trebuie, unii credincioși socotind harul sau credința ca primordial.

Dar departe de a fi lucruri separate, harul și credința alcătuiesc o unitate, completîndu-se și desăvîrșind mîntuirea credinciosului, aceasta neputîndu-se înfăptui nici numai prin har dar nici numai prin credință.

1. Cum prezintă Apostolul Pavel lucrarea harului și a credinței în vederea mîntuirii credinciosului? Efes. 2,8 p.p.

În genere harul este înțeles doar ca o bunătate plină de iubire, o îndurare, o favoare, o posibilitate de obținere a iertării din partea lui Dumnezeu. Și în adevăr, harul este dat de Dumnezeu credincioșilor. Nu noi credincioșii am căutat harul ci el a fost trimis în căutarea noastră. Dumnezeu Se bucură să reverse harul Său asupra credincioșilor nu pentru că ei ar fi vrednici, ci tocmai pentru că sînt cu totul nevrednici și deci au nevoie de acest har.

2. Legătura dintre har și credință.

Harul este mîna lui Dumnezeu ce este întinsă credinciosului iar credința este mîna acestuia ce se întinde să prindă mîna lui Dumnezeu. Urmează de aci că harul lui Dumnezeu nu poate deveni eficace, nu-și poate împlini lucrarea în credincios pe multiplele lui căi dacă acesta nu se prinde în credință de Dumnezeu.

3. Apostolul ne învață că numai prin credință credinciosul se poate bucura de binecuvîntările harului. Rom. 5,2.

Credința este mai mult decît o încredere că Hristos a murit pentru păcatele noastre și că prin jertfa Sa putem fi mîntuiți. Credința în viața credinciosului înseamnă umblarea lui în lumina celor mai vrednice fapte. Primejdia ce pîndește pe unii credincioși este de a face din credință un bigotism fermecător de minte. Să ne ferim a numi credință aceea ce este rodul unei plămădirii a minții noastre, ceva născocit să se potrivească părerilor noastre și cu care îmbolnăvim minți de credincioși pretinzînd că le dăm „adevărata credință”.

Viața de credință practică a lui Enoh i-a oferit belșugul stării de har cu părtășia de slava cerească.

4. Rolul harului în viața credinciosului. 1 Petru 1, 2 u.p.; Ioan 1,16.

Atît apostolul Petru cît și evanghelistul Ioan arată că harul, departe de a fi o simplă posibilitate de iertare a păcatelor trebuie să se dovedească o credință plină de valoare care să lucreze desăvîrșirea mîntuirii. În viața creștinului harul trebuie să se înmulțească, zi de zi să se vadă adăugîndu-se har după har, fapt care să contribuie la luminarea tot mai mult a caracterului creștinului.

Religiunea lui Hristos înseamnă mai mult decît iertarea păcatelor; ea înseamnă îndepărtarea păcatelor noastre și umplerea golului cu darurile de har ale Spiritului Sfînt.

5. Ce spunea apostolul Pavel că nu voia să se împline în viața lui de credință? Gal. 2, 21 p.p.

Apostolul Pavel se temea de a nu cădea în primejdia de a privi cu ușurătate harul lui Dumnezeu și a nu prețui așa cum se cuvine posibilitățile oferite de har pentru viața creștină pentru nemurirea sufletului și cununa neprîhănirii.

6. Ținta lucrării harului în credincios. Efes. 2,5.

7. Cuvîntul asigurător al apostolului Pavel cu privire la biruința asupra păcatului. Rom. 6,14.

Apostolul prezintă aci harul ca o forță păstrătoare a creștinului într-o stare de curăție, nu iertându-i mereu păcatele ci inzeștrindu-l cu puterea de a nu mai păcătu. Prin harul dat creștinului de către Dumnezeu, el poate câștiga biruința asupra păcatului, care din pricina părerilor preconcepute, a lipsurilor din caracter și micimii credinței păreau cu totul cu neputință de dobândit.

8. Înțelegere greșită, spulberată imediat de apostol. Rom. 6,15.

Legământul harului cere credinciosului tot atât de mult cât i-a cerut și în Eden, — adică deplină armonie cu Legea lui Dumnezeu, care este sfântă, bună și dreaptă. Pentru creștinul care trăiește sub puterea sfințitoare a harului împlinirea Legii divine devine o urmare firească. El nu este neprihănit fiindcă ține Legea divină ci ține această Lege divină fiindcă este neprihănit.

9. Legătura dintre sfințirea credinciosului și har.

Sfințirea este lucrarea harului lui Dumnezeu prin care sufletul credinciosului este mai mult și tot mai mult reînnoit după chipul lui Dumnezeu și făcut apt pentru moștenirea sfinților.

Transformarea noastră de la nesfințire la sfințenie este ceva continuu. Dumnezeu lucrează la sfințirea credinciosului, căruia îi revine datoria să conlucreze cu El. Credinciosul trebuie să adauge har lângă har.

10. Biruința harului asupra păcatului.

Când credincioșii vor crește în har și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru, vor urî păcatul și egoismul. Continuul are loc în ei o reînnoire spirituală. Privind continuu la Hristos, ei ajung asemenea chipului Său și sînt gâsiți desăvîrșiți în El.

Harul îl face pe credincios în stare să se ridice deasupra păcatului devenind un creștin adevărat.

11. Îndemnarea apostolului Pavel dată credincioșilor. Ebr. 4,16.

Drumul la tronul harului și la primirea bogatelor sale binecuvîntări este deschis oricărui credincios. Pregătirea pentru locașurile de sus trebuie lucrată de fiecare credincios în viața aceasta. Harul lui Hristos trebuie întreșesut în fiecare latură a caracterului. Untdelemnul harului nu poate fi împrumutat de o persoană altea.

STUDIUL 12

NEPRIHĂNIREA — CREDINȚA — HARUL

Habacuc 2,4

Apostolul Pavel tratînd mai departe problema harului arată rolul cel mare pe care acesta îl joacă în neprihănirea credinciosului, în ducerea lui la acea stare încît să poată moșteni răsplătirea pregătită de Dumnezeu pentru toți Sfinții Săi.

1. Calea pe care aduce Dumnezeu neprihănirea în viața credinciosului. Rom. 1,17 p.p.

Credința în meritele jertfei de pe Golgota a Domnului Hristos aduce în sufletul credinciosului neprihănirea îndreptățitoare, credinciosul fiind socotit îndreptățit datorită neprihănirii ce Hristos i-o atribuie în urma credinței lui.

2. Apostolul și atribuirea neprihănirii. Rom. 3,24.

Prin harul lui Hristos, fiecare credincios trebuie să-și lucreze propria sa neprihănire, păstrînd o vie legătură cu Tatăl și Fiul, legătura sfîntă, pentru noi.

3. Vorbele lui Isaia, evanghelistul Vechiului Testament, despre neprihănirea ce este atribuită credinciosului. Isa. 61,10.

Fiecărui credincios ce prin credință se prinde de meritele Mîntuitorului Isus, îi sînt oferite hainele mîntuirii și-i stă la dispoziție mantaua neprihănirii, cu care Isus vrea să-l înveșmînte. Această îmbrăcăminte a neprihănirii îndreptățitoare alcătuiește recomandația credinciosului pentru cer, însă ea nu îi dă puterea de a face progrese în ea.

4. Cel de al doilea pas în neprihănirea credinciosului. 2 Petru 3, 18 ; Efes. 4,15.

Cel de al doilea pas în neprihănire este sfințirea sau neprihănirea sfințitoare care ne este dăruită ca o putere de a duce la desăvîrșire neprihănirea atribuită. Această putere ne este pusă la dispoziție prin rămînerea sau trăirea în Hristos. Trecînd în această stare de sfințire, apostolul Pavel declara : „Hristos trăiește în mine“. Această viață de sfințire vine să îndreptătească starea neprihănirii atribuită. O viață în Hristos înseamnă o creștere în har, și în cunoașterea Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos prin viețuirea noastră în sfințenie adevărindu-se cuvintele apostolului Pavel : „Hristos în voi, nădejdea slavei (Col. 1,27), și această sfințire alcătuiește lucrarea unei vieți duhovnicești care duce spre mîntuire.

5. Apostolul Pavel și profetul Habacuc despre această neprihănire sfințitoare. Rom. 1, 17 u.p. ; Hab. 2,4.

Credința care l-a dus pe credincios să primească îndreptățirea tot ea se transformă luminătoare pe calea sfințirii, spre o viețuire tot mai aproape cu Hristos.

6. Apostolul Pavel și neprihănirea față de credință și Lege. Rom. 3,28.

Pe cît este de adevărat faptul că Legea nu poate aduce ispășirea pentru păcatele săvîrșite, pe atît este de adevărat că credința prin care credinciosului i s-a atribuit neprihănirea îndreptățitoare îl va mîna la ascultare de această Lege. Căci nu trebuie uitat că deși credincioșii nu sînt neprihăniți fiindcă țin Legea, ei totuși țin Legea ca urmare, ca dovadă că sînt neprihăniți.

7. Capătarea neprihănirii. Rom. 10,4.

Apostolul ține să accentueze mereu și mereu faptul că neprihănirea se capătă numai prin credința în jertfa ispășitoare și înlocuitoare a lui Hristos pentru cei păcătoși.

Versetul acesta nu vrea să spună că neprihănirea în fapt putea fi obținută în timpul Vechiului Testament prin Lege și că odată cu venirea lui Hristos credința a înlocuit Legea drept cale de dobîndirea neprihănirii. Încă de la căderea lui Adam, Dumnezeu a descoperit o singură cale prin care credincioșii pot fi mîntuiți — prin credință în venirea lui Mesia. Gen. 3,15 ; 3—5 ; Ebr. 11,4 ; comp. Rom. 4. Nici nu poate fi luat acest pasaj în sensul că înseamnă că Hristos a pus capăt Legii ca atare și că de aci încolo credincioșii nu mai au îndatorirea să asculte de legea lui Dumnezeu. Legea, în sensul de procedeu pentru dobîndirea neprihănirii, iată ce a atins sfîrșitul prin Hristos. Hristos veni să pună capăt, să pună sfîrșit greșitei încălcări a Legii vechi și să arate drumul înapoi la credință. O asemenea credință nu desființează Legea divină ci mai degrabă o statornicește și face cu putință credincioșilor a-î împlinii învățătura.

8. Învățătura profetului Ezechiel în legătură cu neprihănirea. Ezech. 33, 12, 13.

Profetul Ezechiel spune credincioșilor că neprihănirea odată dobândită, spălarea în singele Domnului Isus odată săvârșită, aceasta nu ar produce o imunitate împotriva păcătuirii.

9. Cuvîntul apostolului Pavel către credincioșii ce au pornit pe calea neprihănirii. Tit. 3,7.

Nici un credincios să nu lase ca siguranța moștenirii vieții veșnice să atrîne de hazard.

10. Chemarea la sfințenie adresată de apostolul Pavel fiecărui credincios. Ebrei 10,19—22.

Cel care a suferit atît de mult pentru a urzi o cale de mîntuire pentru credinciosul ce vine în consacrare la El este gata a-L sprijini pe calea mîntuirii și așteaptă din partea lui să nu șovăie ci cu încredere să se apropie de acest scaun al harului binecuvîntărilor Sale bogate.

11. Îndemnul apostolului Iuda pentru proslăvirea Domnului Hristos. Iuda 24.

Pentru noi credincioșii, fiecare în parte, am făcut din Hristos neprihănirea noastră.

STUDIUL 13

CREDINȚA NOASTRĂ

Efeseni 5,2

1. Motivele pentru care sîntem îndemnați a binecuvînta pe Dumnezeu. Efes. 1,3.

Pavel binecuvîntează pe Dumnezeu, care a binecuvîntat pe credincioși „cu tot felul de binecuvîntări duhovnicești“. Fără îndoială că aci el se referă la acele mijloace rînduite de Dumnezeu pentru mîntuirea noastră: alegerea, înfierea, răscumpărarea, viața veșnică și moștenirea împărăției cerurilor. Fie ca viața noastră să fie neconținut o laudă la adresa Celui ce ne-a binecuvîntat cu tot felul de binecuvîntări duhovnicești în Hristos.

2. Apostolul Pavel despre starea spirituală a credincioșilor din Efes. Efes. 1,15.

Credința și dragostea, două virtuți capitale, atît de necesare pentru creșterea spirituală. Lăsați ca sufletul să se înalțe continuu în rugăciune către Dumnezeu pentru ca El să reverse din belșug aceste daruri asupra Comunității Sale.

3. Ce ne ajută să obținem mîntuirea noastră. Efes. 2,8.

Harul este partea lui Dumnezeu și credința este partea credinciosului. Credința acceptă darul lui Dumnezeu. Prin actul încrederii noastre în El noi sîntem mîntuiți, dar nu credința este mijlocul pentru mîntuirea noastră, nu ea ne mîntuiește, ci este doar calea prin care primim darul lui Dumnezeu.

4. Hristos pentru noi. Efes. 2,14 p.p.

Hristos este liniștea noastră creștinească. Sufletul nostru e frămîntat și neliniștit din cauza păcatului. Dar acela care prin Cuvîntul Său a liniștit pe vremuri furtuna și valurile mării, este binevoitor și gata, dacă-L chemăm să liniștească sufletul nostru și să ne dea pacea.

5. Harul care i-a fost acordat și onoarea ce i-a fost dată lui Pavel. Efes. 3,8.

La porțile Damascului viziunea crucii a schimbat întreaga viață a lui Pavel devenind apostol. Ani de zile a învățat să cunoască pe Dumnezeu și pe Domnul Hristos. Harul nespus de mare care i-a fost acordat, l-a condus la cea mai adîncă umilință. Niciodată în viață n-a uitat pe cel care a fost pentru el Izvorul Înțelepciunii și Credinței.

6. Care va fi viața noastră dacă va fi călăuzită de iubirea acestuia. 1 Ioan 4,7.

Păzirea Cuvîntului lui Hristos este strîns legată cu locuirea lui Hristos în noi. Dacă credinciosul are iubire în inimă, atunci va cunoaște pe Dumnezeu și-L va iubi și va păzi poruncile Sale. Iubirea față de Dumnezeu ne va conduce și la iubirea față de aproapele.

7. Sfatul lui Pavel pentru credincioși. Efes. 4,12

Pavel îndemna pe frații săi să manifeste în viața lor spirituală credința pe care o primiseră, prin blîndețe și amabilitate, răbdare și iubire să urmeze binecuvîntările mîntuirii.

Blîndețea și umilința lui Hristos sînt exemple de urmat. Dintre toate lucrurile care sînt căutate, dorite și cultivate de către credincios înaintea lui Dumnezeu au un mare preț o inimă curată și o dispoziție îmbibată cu mulțumire și pace.

8. Fapte ale firii vechi ce trebuie părăsite. Efes. 4, 28,29.

Furtul și minciuna sînt strîns legate, amîndouă fiind fapte necinstite. Rădăcinile acestora sînt mai adînci decît ale altor păcate și sînt mai greu de dezrădăcinat. De fapt, furtul este unul din lucrurile cele mai greu de biruit. El este unul din cele mai subtile ispitiri ale celui rău.

Unii despart ocupațiile lor de religia lor. Unii ca aceștia se înșeală. Noi trebuie să fim aceiași în comunitate ca și în societate. Neglijența de a nu fi cu aceeași grijă față de proprietatea sau bunul public ca și față de al meu este condamnată de porunca a opta.

9. Sfatul cu privire la vorbe deșarte. Efes. 5,6 p.p.

„Vorbe deșarte“ sau vorbe goale. Scriptura are foarte mult de spus cu privire la tot felul de înșelăciuni. Erezii diferite amenințau Comunitatea chiar la început. Pavel avertiza împotriva învățăturii și a învățătorilor falși, care prin ereziile lor subminează temelia Comunității. Rom. 16,17 u.p.; 2 Cor. 11,3; 2 Tes. 2,2,3 p.p.

10. Rugăciunea este izvorul credinței.

Cuvîntul lui Dumnezeu ne întărește sufletul împotriva păcatelor.

11. Ce înțelegere greșită caută apostolul s-o spulbere imediat? Rom. 6,15.

Legămîntul harului cere credinciosului tot atît de mult cît i-a cerut și în Eden — adică deplină armonie cu Legea lui Dumnezeu care este sfință, bună și dreaptă. Pentru creștinul care trăiește sub puterea sfințitoare a harului împlinirea credinței devine o urmare firească. El nu este neprihănit fiindcă ține Legea ci ține Legea fiindcă este neprihănit.

Iubirea în viața credinciosului

Adevărata iubire nu este o pasiune puternică, agresivă, sau sentimentală. Din contră, ea are o natură liniștită și adâncă. Ea nu se uită la cele din afară care izbesc privirile, ci este atrasă numai de calitățile bune și nobile. Ea este înțeleaptă și pricepută, și devoțiunea ei este reală și durabilă. Dumnezeu cercetează și încearcă pe credincioși, prin întâmplările obișnuite ale vieții. Lucrurile mici sînt cele care descoperă tezaurul inimii. Ceea ce face suma fericirii în viață sînt micile atenții, numeroasele acțiuni neînsemnate și micile servicii; iar ceea ce contribuie la suma nefericirii în viață, este neglijarea cuvintelor de bunătate, de încurajare și de simpatie, și neglijarea micilor servicii. În cele din urmă se va dovedi că lepădarea de sine, pentru binele și fericirea celor din jurul nostru, constituie o mare parte din raportul vieții din ceruri. De asemenea, se va descoperi și faptul că, grija de sine, fără a se ține seama de binele și fericirea altora, nu rămîne nenotată în cărțile cerești.

Valoarea iubirii curate constă în destoinicia de a face binele. Tot ceea ce este făcut dintr-o iubire curată și dezinteresată, fie aceasta oricît de neînsemnată în ochii noștri, va aduce rodul cuvenit; căci Dumnezeu privește mai mult la dragostea cu care s-a făcut lucrul, decît la mărimea lucrului făcut. Iubirea este din Dumnezeu.

STUDIUL 1

IUBIREA ȘI VORBIREA NOASTRĂ

1 Corinteni 13,1

1. De unde vine vorbirea noastră. Luca 6,45.

Dacă viața religioasă a credinciosului este lipsită de iubire, Isus cu lumina prezenței Sale nu este acolo. Poate să fie cineva înzestrat cu o uimitoare ascuțime de minte să descopere defectele altora, dar tuturor acelorora care se lasă tirii de acest spirit, Isus le zice: „Fățarnicule, scoate mai întii birna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoti paiul din ochiul fratelui tău“. Cel ce se face vinovat de fapte rele, este cel dintii care bănuiește fapta rea. Vorbind de rău pe altul, el încearcă să ascundă sau să dezvinovățească răul din propria sa inimă. Prin păcat s-a ajuns la cunoașterea răului. Adam și Eva au început să se învinuiască reciproc numai după ce au păcătuit.

2. Pentru ce spune Domnul Hristos să luăm seama la cuvintele noastre? Mat. 12,37.

Cuvintele Domnului Hristos descriu pe credinciosul care este gata în orice moment să vadă o slăbiciune în alții. Cînd crede că a descoperit o pată în caracterul sau viața altuia, este foarte zelos să o trimbițeze și altora; dar Isus spune că această trăsătură de caracter, folosită ca să săvîrșească această lucrare necreștinească, este în comparație cu fapta criticată, ca o birnă față de un pai. Numai lipsa cuiva de spiritul îngăduinței și al iubirii îl poate împinge pe acesta să facă dintr-un pai o birnă.

3. Care este atitudinea celor nepăsători față de cuvintele lor? Ps. 12,4.

4. Ce va face Domnul acestora? Ps. 12,3

5. Ce cuvinte adresă Dumnezeu lui Iov în legătură cu vorbirea sa? Iov. 38,1-3.

Iov, nenorocit și suferind, întîmpinase argumentele și învinuirile prietenilor săi cu o iscusită apărare a propriei sale vieți și poziții. Înaintea lui Dumnezeu. În cap. 38 pînă la 41, Dumnezeu pune în contrast mîndria lui în vorbire și cunoștință, cu propria Sa putere ca Creator. În cap. 40 Iov răspunde lui Dumnezeu în umilință, zicînd: „Iată, eu sînt prea mic; ce să-Ti răspund? Îmi pun mina la gură“. În cap. 42, el răspunde Domnului: „Da, am vorbit fără să le înțeleg, de minuni care sînt mai presus de mine și pe care nu le pricep. Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scribă de mine și mă pocăiesc în praf și cenușă“. Răspunsurile date de Iov prietenilor săi, el le socotea acum de nimic. Umila sa supunere descoperirii lui Dumnezeu față de cuvintele sale nesăbuite și fără pricepere, aduse binecuvîntarea lui Dumnezeu, cum și continua tovărășie și iubire a prietenilor săi.

6. Ce sfat ne dă înțeleptul Solomon în legătură cu vorbirea noastră? Prov. 10,19; 17,27; Ecl. 5,2.

7. Ce sfat asemănător ne dă apostolul Iacob? Iacob 1,19.

8. Cum este socotit cel care nu greșește în vorbire? Iacob 3,2; Prov. 17,27

9. Care era rugăciunea fierbinte a Psalmistului, și care ar trebui să fie și rugăciunea noastră? Ps. 141,3.

Atunci cînd ceri binecuvîntările de care ai nevoie pentru desăvîrșirea unui caracter după voia lui Hristos, Domnul te asigură că vei primi, conform promisiunilor date. Condițiunea conform căreia poți veni la Dumnezeu, nu este aceea de a fi sînt, ci aceea de a simți nevoia de a-L ruga pe El să-ți dea. Motivul care ar trebui să ne determine să venim la El acum și oricînd, spre a-I implora ajutorul, este marea noastră nevoie, este starea noastră cu totul lipsită de ajutor, care face din El și din puterea Sa izbăvitoare, o necesitate pentru noi.

10. Care va fi rezultatul acestei rugăciuni? Efes 4,15.

Ioan, ucenicul cel iubit, cel care a dat pe față cea mai mare asemănare cu Mîntuitorul, nu avea din firea lui acea bunătate de caracter. El era, nu numai încrezut și ambițios, ci și violent și răzbunător față de ofense. Dar cînd i s-a arătat caracterul dumnezeiesc al Mîntuitorului, atunci el și-a recunoscut slăbiciunile, și cunoștința aceasta l-a determinat la umilință. Tăria și răbdarea, puterea și bunătatea, măiestria și blîndețea, pe care el le vedea zilnic în viața Fiului lui Dumnezeu, umpleau inima lui de admirație și iubire. Zi cu zi sufletul său se simțea mereu atras spre Hristos, pînă ce, în iubirea sa față de Domnul, el încetă de a se mai gîndi la sine. Temperamentul său ambițios și răzbunător dispăru sub influența puterii modelatoare a lui Hristos. Lucrarea de regenerare a Spiritului Sfînt, înnoi inima lui. Puterea iubirii lui Hristos, transformă caracterul său. Acesta este rezultatul sigur al unirii noa-

cu Hristos. Cînd Hristos locuiește în inima credinciosului atunci întreaga sa fire se transformă. Spiritul lui Hristos și iubirea lui înmoaie inima, umilește sufletul, și înalță cugetele și dorințele noastre către cer și către Dumnezeu.

11. Care trebuie să fie și legătura sfîntă dintre iubire și iscusința noastră în vorbire? 1 Cor. 13,1.

STUDIUL 2

IUBIREA ȘI CREDINȚA

1 Corinteni 13,2

1. Ce este credința? Ebr. 11,1.

Credința este încrederea în Dumnezeu, încrederea că El ne iubește, și știe ce este spre binele și fericirea noastră. Astfel, în locul căii noastre proorii, ea ne conduce să alegem calea Lui. În locul neștiinței noastre, ea primește înțelepciunea Sa: în locul slăbiciunii noastre, țîria Sa; în locul păcătoseniei noastre, neprihănirea Sa. Viața noastră, noi înșine sîntem ai Lui; credința recunoaște dreptul Său de proprietate, și primește binecuvîntarea ei. Credința, cinstea și curătenia, sînt arătate ca secrete ale vieții, plină de succes. Credința este aceea care ne face stăpîni pe acestea. Orice impuls sau aspirație bună, este darul lui Dumnezeu.

2. Ce anume trebuie să însoțească credința? Iacob 2,17.21.22; Ps. 78, 7.

3. Pe ce trebuie întemeiată credința noastră? 1 Cor. 2,5 p. și u.p.

4. Deci, de unde primim acest dar? Efes. 2,8.

Nu putem spera a o dobîndi prin propriile noastre puteri. Dar Dumnezeu ne-o poate oferi, „fără bani și fără plată”. Isa. 50,1.

5. Pe ce cale primim darul credinței? Rom. 10,17.

Credința este darul pe care-l primim de la Dumnezeu. Și cît de necesar este el pentru sufletele noastre, pentru că, „fără credință este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu”. Ebr. 11,6. Prin cunoașterea Cuvîntului lui Dumnezeu și prin rugăciune sinceră și stăruitoare, credinciosul se așează pe calea prin care dorește să-i ofere acest dar minunat, de care el are atîta nevoie; să ne unim cererile noastre împreună cu ale apostolilor, și să zicem: „Doamne, mărește-ne credința”.

6. Ce aduce credința în sufletul credinciosului? Rom. 5,1; Isa. 32,17.

Păcatele noastre ne-au distrus pacea. Atîta timp cît eul nostru era nesupus, noi nu puteam afla odihnă. Patimile cele mai rele ale inimii, nu pot fi stăpînite de puterea noastră. În privința aceasta, sîntem la fel de fără putere, ca și ucenicii care nu erau în stare să liniștească apriga furtună de pe mare. Dar Acela care prin Cuvînt a pacificat valurile de pe marea Galileii, a rostit și cuvînt de pace pentru suflet. Harul Lui, care împacă sufletul cu Dumnezeu, liniștește frămîntarea patimilor noastre și, în iubirea Lui, inima găsește odihnă.

7. Cît este cu puțință celui care crede? Marcu 9,23.

În Hristos, Dumnezeu ne-a pus la dispoziție mijloace să biruim orice trăsătură rea de caracter, și să rezistăm oricărei ispite, oricît de puternică ar fi ea. Dar dacă avem lipsă de credință, stăm departe de Dumnezeu. În nevrednicia noastră, să ne încredem în bunătatea milostivului nostru Mîntuitor. Să nu privim la noi înșine, ci la Hristos, El, care vindecă boli și scoase demoni cînd umblă aci pe pămînt, este și astăzi același puternic Mîntuitor. „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară”, zice Domnul.

8. Ce poate nădăjdui cel care crede? 1 Petru 1,9.

Cei mîntuiți vor fi primiți în căminul pregătit de Isus pentru dinșii. Acolo, nu vor mai întîlni pe cei răi, pe mincinoși, idolatri, necurați și neînfrînați de altădată, ci pe toți aceia care au biruit pe Satana, și care, cu ajutorul lui Dumnezeu, și-au format un caracter desăvîrșit. Fiecare înclinare spre păcat, fiecăc cusur, care le-a dat mai înainte mult de lucru, au fost spălate prin singele lui Hristos; iar acum ei au ajuns să aibă parte de toată strălucirea măririi Domnului. Înaintea înaltului tron al lui Dumnezeu, ei stau acum fără pată, părtași la rangul și la privilegiile sfinților ingeri.

9. Asupra cui este rostită o binecuvîntare și cu ce este asemănat el? Ier. 17,7,8.

Cînd Satana va proba pe cei credincioși, cei care si-au făcut din Cuvîntul lui Dumnezeu conduita vieții lor, vor sta în picioare. Adevărul creștin va sta în picioare, și credința lui va fi și mai strălucitoare decît în zilele de mai înainte.

10. Prin ce însușire a vieții de credință dobîndim biruința? 1 Ioan 2,29.28.

Îmbrăcați cu armura neprihănirii Sale, noi putem obține biruința asupra vrăjmașului nostru diavolul. O credință vie înseamnă o creștere în putere, o încredere statornică, prin care sufletul devine o putere învingătoare.

11. Păstrînd cu tărie credința, ce putu exclama Pavel la sfîrșitul vieții sale? 2 Tim. 4,7,8.

Credința este un element esențial al rugăciunii biruitoare. Ca și Iacob cel statornic și Ilie cel stăruitor, noi putem prezenta cererile noastre Tatălui, implorînd cele ce El a făgăduit. Onoarea tronului Său este pusă în joc, pentru împlinirea Cuvîntului Său.

12. Ce asigurare dă Domnul Hristos celui care crede? Ioan 11,25.26.

Căutînd să dea și mai departe o bună îndrumare credinței Martei, Isus zise: „Eu sînt învierea și viața”. În Hristos este viața însăși, neîmprumutată, neluată de la altul. „Cine are pe Fiul, are viața”. Dumnezeuirea lui Hristos este o asigurare pentru credincios că va avea viața veșnică. „Cine crede în Mine”, a zis Isus, „chiar dacă ar fi murit, va trăi”.

13. Ce spune Domnul Hristos că poate face credința? Ioan 14,12.

14. Numai cînd precizează apostolul Pavel că este folositoare credința? 1 Cor. 13,2.

Iubirea, adevărata iubire față de semenii noștri dovedește iubirea față de Dumnezeu. Se poate ca să facem mare vîlvă de credința noastră, dar fără de iubire ea nu valorează nimic. Credința noastră se poate să ne conducă să facem mari sacrificii, dar fără de iubirea pe care Isus a trăit-o și a experimentat-o în viața Sa pămîntească, noi sîntem ca arama sunătoare, sau un chimb al zîngănit.

STUDIUL 3

IUBIREA ȘI FACEREA DE BINE

1 Corinteni 13,3

1. Care a fost porunca dată de Dumnezeu lui Izrael în legătură cu săracii? Deut. 15,7,8,11.

Învățătura dată de Dumnezeu vechiului Izrael conține principiul adevărului credinței, care trebuie luat în seamă de către credincioșii bisericii. Acela care iubește pe Dumnezeu, nu va fi nepăsător față de viața și nevoile fraților săi care se află în lipsă. El va cău-

ta să ușureze greutățile, să se îngrijească de nevoile și să îndulcească necazurile care cad asupra celor lipsiți.

2. Ce sfat dădu Domnul Hristos în legătură cu facerea de bine ? Mat. 5,42 ; 19,21.

Cînd iubirea lui Hristos este în inima credinciosului ea, ca și un miros plăcut, nu poate fi ascunsă acolo. Influența sfîntă a ei va fi simțită de toți cei cu care vine în legătură. Spiritul lui Hristos în inimă este ca un izvor de apă rece care curge pentru învierea tuturor celor ce sînt însetați.

3. Ce îndrumare dădu apostolul Pavel celor înstăriți ? 1 Tim. 6,17.18.

Iubirea pentru Hristos se dă pe față în dorința sinceră de a lucra cum a lucrat El pentru binele și fericirea altora. Ea ne va face să arătăm iubire, bunătațe și simpatie față de cei din jurul nostru.

4. Care este adevăratul post p.ăcut lui Dumnezeu ? Isa. 58,6.7.

Isus a arătat în ce privește milostenia, rugăciunea și postul, să nu se facă nimic pentru a atrage atenția, sau a cîștiga lauda. Dați cu sinceritate pentru ajutorul săracilor și suferinzilor. În rugăciune, sufletul să comunice cu Dumnezeu. În timp de post, credinciosul să nu meargă cu capul plecat și cu inima plină de gînduri egoiste. Inima unui fariseu este un teren gol și neroditor, în care nu poate să prospere nici o sămînță de viață dumnezeiască. Numai credinciosul care se predă fără rezerve lui Dumnezeu, îl va sluji în modul cel mai plăcut Lui, sprijinind dezinteresat pe cei în nevoie.

5. Numai cînd primește Dumnezeu dărnicia noastră ? Mat. 6,2-4.

Prin aceste cuvinte, Isus nu a învățat că faptele de milostenie trebuie să fie ținute întotdeauna în ascuns. Apostolul Pavel, scriind prin Duhul Sfînt, n-a ascuns generosul sacrificiu al creștinilor din Macedonia, ci a vorbit despre harul pe care Domnul îl lucruse în ei, și în felul acesta și alții erau însufleșiți de același duh. Tot el scria și bisericii din Corint și zicea : „Rîvna noastră a îmbărbătat pe foarte mulți din ei.” Chiar cuvintele Domnului lămuresc ce a vrut să spună el, și anume că „faptele de milostenie nu trebuie să aibă drept scop cîștigarea laudei și cinstei de la alții. Adevărata evlavie, nu face nimic pentru a fi de privelște. Acia care umblă după cuvinte de laudă și lingușire și se hrănesc cu ele ca și cu o mîncare aleasă, sînt creștini numai cu numele.

6. În ce spirit ar trebui făcută dărnicia ? 2 Cor. 9,6.7.

7. Ce binecuvîntare se întoarce asupra celui milostiv ? Mat. 5,7 ; 2 Cor. 9,13.14.

Lucrarea de binefacere este de două ori binecuvîntată. În timp ce acela care dă celui lipsit face fericit pe altul, el însuși este binecuvîntat într-o măsură mult mai mare.

8. Ce este făgăduit aceluia care dă chiar un pahar cu apă ? Mat. 10,42.

Faptele de milostenie săvîrșite în taină, vor lega inimile laolaltă și le vor apropia tot mai mult de Acela de la Care izvorăște orice impuls bun. Micile atenții, micile fapte de iubire și sacrificiu de sine, care se revarsă din viață tot așa de făcut ca și parfumul din floare, acestea alcătuiesc nu o mică parte de binecuvîntări și fericire a vieții. Se va vedea la urmă că tăgăduirea de sine pentru binele și fericirea altora, oricît de umilă și nelăudată aci pe pămînt, este recunoscută în cer ca semn al unirii noastre cu Domnul slavei, care a fost bogat și totuși S-a făcut sărac pentru noi.

9. Cine găsește plăcere în binele făcut altora ? Ebr. 13,16.

10. Este suficient a încura pe cel lipsit numai cu vorba ? Iacob 2,15.16.

Pretutindeni se mărturisește religia numai de formă, însă aceasta are puțină valoare. Noi putem pretinde a fi urmași ai lui Hristos, putem afirma că noi credem adevărul din Cuvîntul lui Dumnezeu, însă o așa credință poate fi exprimată prin viața și faptele noastre.

11. Pentru cine se socotește a fi făcută orice binefacere ? Mat. 25,40.

12. Ce anume trebuie să însoțească sacrificiul pentru a fi bine primit de Dumnezeu ? 1 Cor. 13,3.

Se poate ca faptele de binefacere să fi fost săvîrșite în taină, dar înfrîmarea asupra caracterului celui ce le-a săvîrșit, nu poate fi ascunsă. Dacă trăim din toată inima, ca urmași ai lui Hristos, vom ajunge în strînsă simpatie cu Dumnezeu. Dacă am urmărit dezvoltarea și desăvîrșirea unui caracter creștin, punînd la lucru facultățile noastre în fapte bune, vom culege în viața viitoare ce am semănat. Lucrarea începută pe pămînt își va ajunge perfecțiunea în acea viață înaltă și sfîntă care va dura cît veșnicia.

STUDIUL 4

IUBIREA ȘI PURTAREA NOASTRĂ

1 Corinteni 13,4 u.p.5.

1. Ce sfat ne dă Cuvîntul lui Dumnezeu în legătură cu invidia ? Prov. 24,1.

2. Pe cine nu iubește Dumnezeu ? Prov. 3,31,32.

3. Cu cine se întovărășește invidia ? Iacob 3,14-16.

4. Cu ce altele se află laolaltă lăudăroșia ? 2 Tim. 3,2.3.

5. În loc să se laude pe sine, pe cine ar trebui să laude credinciosul ? Ps. 107,1.

Adevăratul serv al lui Dumnezeu va face tot ce poate mai bine, pentru că în felul acesta poate să glorifice și să laude pe Domnul său. El va face ce este bine, ca să țină seama de cerințele lui Dumnezeu. El se va strădui să-și sporească toate însușirile bune. Unica lui dorință va fi ca Hristos să poată primi închinarea și o servire desăvîrșită. De aceea, să obișnuim inimile și buzele noastre să preamărească pe bunul Dumnezeu, pentru marea și curata Sa iubire. Să formăm sufletele noastre să fie mereu pline de bucurie și nădejde, și să rămînă în lumina care strălucește din crucea de pe Golgota. Niciodată să nu uităm că sîntem fiii Celui Atotputernic, fii și fiice ai Dumnezeului Oștirilor.

6. În cine s-a născut mindria de prima dată ? Ezech. 28,13-15. 17 p.p.

În Lucifer păcatul își găsi începutul ; în el, care după Hristos era cel mai onorat de Dumnezeu și cel mai înalt în putere și strălucire dintre locuitorii cerului. Lucifer, „Luceafărul dimineții”, era cel dintîi heruvim acoperitor, sfînt și fără prihană. El sta înaintea Marelui Creator, iar razele nesfîrșite ale strălucirii care înconjurau pe Dumnezeu cel etern, planau asupra lui. Încetul cu încetul, Lucifer ajunse acolo, încît hrăni dorința după înălțare de sine. Așa declară Sfînta Scriptură : „Ti s-a îngîmfat inima din pricina frumuseții tale, și-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta”. Ezech. 28,17.

7. Iubește Domnul pe cei mindri ? Ps. 101,5 u.p. De ce nu-i iubește ? Prov. 16,18.

Dumnezeu prețuiește pe credincioși, nu după averea lor, după educația sau poziția lor, El îi pre-

țuiește după curățenia creștinească și după frumusețea lor de caracter. El caută să vadă cât de mult din caracterul Lui au ei și în ce măsură dau pe față în viața lor, asemănarea cu El. A fi mare în împărăția lui Dumnezeu, înseamnă a fi ca un copilăș în umilință, în simplitatea credinței și în curăția inimii. Dintre toate darurile pe care cerul le poate revărsa asupra noastră, părtașia cu Domnul Hristos este cea mai de seamă însărcinare și cea mai mare onoare.

8. Ce va face El celor smeriți ? Dar celor mindri ? Ps. 18,27.

Simpla ascultare de predici din săptămână în săptămână, citirea din Biblie fără încetare, sau explicarea ei verset cu verset, nu va aduce credinciosului folos prea mare, dacă el nu practică adevărurile Bibliei în viața lui personală de toate zilele. Priciperea, voința și sentimentele lui, trebuie să fie supuse controlului Cuvintului lui Dumnezeu. Atunci, prin lucrarea Duhului Sfânt, preceptele Cuvintului vor deveni în el principii de viațuire.

9. Ce spirit a dat pe față Domnul Hristos ? Filip. 2,6-8.

Dacă Hristos locuiește în inimile noastre, El va lucra în noi „și voința și înfăptuirea.” Filip 2,13. Atunci noi vom lucra cum a lucrat El și vom da pe față același spirit.

10. Ce sintem chemați să învățăm de la El ? Mat. 11,29.

Acei cu care locuiește Hristos, vor fi înconjurați de o atmosferă divină. Veșmintele lor albe de curăție, vor fi îmbinate cu un parfum din grădina Domnului.

11. Ce ne învață apostolul să nu căutăm ? Al cui folos să căutăm ? 1 Cor. 10,24.

Când sintem umili și cu inima zdrobită, când căutăm și folosul altora, nu numai pe al nostru, atunci ne aflăm în starea în care Dumnezeu poate să-și manifeste iubirea Sa față de noi. El va împlini peste măsură așteptările credinciosului care va duce o viață de lepădare de sine ca a Lui. Atunci, Domnul Hristos, care știe în amănunțime ce are el nevoie, va revărsa asupra lui tot ceea ce este necesar pentru înobilarea propriului lui suflet.

La iubirea lui Dumnezeu față de noi, Isus adăugă și iubirea noastră unul față de altul, într-un principiu atocuprinzător, care îmbrățișează toate legăturile dintre credincioși, când zice : „Tot ce voiți să vă faci vouă oamenii, faceți-le și voi la fel”. Mat. 7,12.

12. Deci, ce nu face iubirea ? 1 Cor. 13,4 u.p.5.

Cu cât vom privi mai mult la caracterul lui Hristos, și cu cât vom avea mai multă experiență despre puterea Sa mîntuitoare, cu atât mai bine ne vom da seama de propriile noastre slăbiciuni și nedesăvîrșiri, și cu atât mai serios vom privi la tăria și Răscumpărătorul nostru. Noi n-avem nici o putere în noi înșine de a ne curăți templu sufletului de întinăciuni ; dar dacă ne căim de păcatele pe care le-am făcut înaintea lui Dumnezeu, și căutăm iertare prin meritele lui Hristos, El ne va dărui acea credință care lucrează prin iubire și ne curăță inima. Prin credință în Hristos și prin ascultare de legea lui Dumnezeu, vom putea fi în societatea îngerilor sfinți și a celor răscumparați și îmbrăcați în haine albe în împărăția mării.

STUDIUL 5

IUBIREA ȘI BUCURIA CREȘTINĂ

1 Corinteni 13,6

1. Ce dă Domnul celui plăcut Lui ? Ecl. 2,26 p.p.

2. Când Dumnezeu umple inima credinciosului cu bucurie, la ce nu se mai gîndește el ? Ecl. 5,20.

Dacă cugetăm la clipele pe care le-am trăit, avem și momente luminoase în viața noastră. Avem ceasuri neuitate, cînd inimile săltau de bucurie, răspunzînd influenței Spiritului Sfînt al lui Dumnezeu. Uitîndu-ne înapoi la experiențele trecutului, găsim și multe lucruri plăcute. Ne apar și făgăduințele lui Dumnezeu asemenea florilor plăcut mirositoare crescute de-a lungul cărării vieții noastre. Să lăsăm ca frumusețea și dulceața lor, să ne umple inimile de bucurie și fericire.

3. Cînd mergi pe un drum nepotrivit, ce se împlîmă cu bucuria ? Prov. 14,12,13.

4. Ce va face credinciosul din Domnul ? Ps. 9,2.

Adevăratul credincios va face tot ce se poate mai bine, pentru ca în acest fel să poată glorifica pe Dumnezeu, făcînd astfel din El bucuria sufletului său. El va face ce este bine, ca să țină seama de cerințele lui Dumnezeu. El se va strădui să-și sporească și astfel să-și dezvolte toate puterile spirituale. El va îndeplini orice lucru ca pentru Dumnezeu. Unica lui dorință va fi ca Hristos să poată primi închinarea sa și o servire desăvîrșită.

5. Ce va aduce bucuria în Domnul ? Isa. 61,10.

Nimic nu este de mai mare nevoie, decît comuniunea credinciosului cu Dumnezeu. Noi trebuie să arătăm prin viața noastră de toate zilele că avem pace și odihnă în Mintuitorul. Pacea Lui în inimă se va dovedi prin voia bună și seninătatea ce trebuie să se vadă pe fața noastră. El va da ființei noastre o putere convingătoare. Bucuria și comuniunea cu Dumnezeu va înobilă viața noastră creștină. Atunci se va cunoaște despre noi, ca și despre primii ucenici, că am fost cu Isus. Aceasta va da credinciosului o putere care nu va putea fi înlocuită. De puterea aceasta el nu trebuie să fie lipsit.

6. Unde dorește Domnul Hristos să rămînă bucuria și cum să fie ea ? Ioan 15,11.

Domnul vrea să vadă pe toți fiii și fiicele Sale fericiți, plini de bucurie, de pace și de spirit de ascultare. Isus zice : „Vă las pacea, vă dau pacea Mea” (Ioan 14,27 p.p.), ca „bucuria voastră să fie deplină”.

7. Pentru ce scria Ioan credincioșilor cele ce el a văzut și auzit ? 1 Ioan 1,3,4.

Credinciosul trebuie să umble fără încetare în lumina lui Dumnezeu. El trebuie să cugete zi și noapte la caracterul Său. Atunci va vedea frumusețea Lui, și se va bucura pe deplin de bunătatea Lui. Inima lui va fi încălzită de simțirea iubirii lui Dumnezeu. El va fi înălțat ca și cum ar fi purtat pe brațe veșnice.

8. Cum trebuie să se bucure cei care iubesc pe Hristos și cred în El ? 1 Petru 1,8.

Tăria cîștigată prin comuniunea cu Dumnezeu, unită cu efortul plin de rivnă al credinciosului pentru a-și educa mintea ca să fie cugetătoare și atentă asupra comportamentului său, va da acestuia o bucurie negrăit de mare, îl va pregăti pentru datoriile zilnice și îl va păstra spiritul în pace, în toate împrejurările vieții.

9. Al cui rod este bucuria ? Gal. 5,22.

10. Care era dorința arzătoare a apostolului Pavel pentru credincioși ? Rom. 15,13.

Sufletul mîntuit și curățit de păcate, cu toate nobilele sale puteri consacrate în serviciul lui Dumnezeu, este de o neîntrecută valoare. De aceea, este o mare bucurie în cer, înaintea lui Dumnezeu și a sfinților îngeri pentru sufletul mîntuit.

11. De ce anume se bucură iubirea ? 1 Cor. 13,6.

IUBIREA CU ÎNCREDERE, NĂDEJDE ȘI RĂBDARE

1 Corinteni 13,7

1. Pe cine ferește înțeleptul Solomon? Prov. 16,20. La ce concluzie a ajuns și Psalmistul? Ps. 84,12.

2. Ce privilegiu are credinciosul care se încrede în Domnul? Ps. 32,10 u.p.; 84,12.

Cînd citim făgăduințele Cuvîntului lui Dumnezeu, să ne aducem aminte că ele sînt expresia nemărginitei iubiri și îndurări a Tatălui ceresc. Inima Lui cea plină de o iubire nespum de mare, se simte atrasă spre noi păcătoșii care avem nevoie de mila Sa. „În El avem răscumpărarea, prin sîngele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său”. Efes. 1,7.

3. Ce sîntem îndemnați să facem? Cine este fericit? Ps. 34,8.

4. Ce să nu părăsim? Ebr. 10,35.

Chiar și aci credinciosul poate avea bucuria trăirii împreună cu Hristos. El se poate bucura de lumina iubirii Domnului și de continua mîngiere a prezenței Sale. Fiecare pas în viață ne poate aduce mai aproape de Domnul, ne poate face să cunoaștem mai adînc iubirea Sa. De aceea, să nu părăsim încrederea noastră; să avem încredere în făgăduințele lui Dumnezeu.

5. Dacă primim o așa răsplată, cum și de cine să ne apropiem? Ebr. 4,16.

Credinciosul care se apropie cu încredere de Dumnezeu, va fi în stare ca, împreună cu apostolul Pavel să spună: „Pot totul prin Hristos care mă întărește”. Filip. 4,13. Oricare ar fi fost greșelile sau înfrîngerile spirituale ale trecutului, el va putea, cu ajutorul lui Dumnezeu, să se înalțe mai presus de ele și să zică împreună cu apostolul — „Fac un singur lucru: uitînd ce este în urma mea, și aruncîndu-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești al lui Dumnezeu, în Hristos Isus”. Filip. 3,13-14.

6. Ce este credința? Ebr. 11,1.

7. În cine și-a pus Psalmistul nădejdea? Ps. 130,5.

8. Ce indemn dă el credinciosului? Ps. 27, 14.

Motivul pentru care adesea credinciosul este lăsat singur în lupta cu ispita, este că el pierde încrederea în sprijinul lui Dumnezeu. Nu toate scopurile și intențiile lui bune îl vor face în stare să reziste răului. El trebuie să fie stăpînit de spiritul rugăciunii. Cerețile nu trebuie să fie slabe și făcute numai la nevoie, ci stăruitoare și neîntrerupte.

Ca să te rogi, nu este nevoie ca totdeauna să te pleci în genuchi. Să cultivăm deprinderea de a vorbi cu Mîntuitorul cînd sîntem singuri, cînd sîntem pe cale și cînd sîntem ocupați cu treburile zilnice.

9. Cum trebuie să fie nădejdea credinciosului? Ebr. 6,18-20.

Dumnezeu dorește să avem o încredere neclintită în El. Răsplata Lui nu este dată după meritele noastre, ci după „voia și planul Lui veșnic, pe care l-a făcut în Hristos Isus Domnul nostru”. Ebr. 3,11. „El ne-a mîntuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui”. Tit. 3,5. Iar pentru toți care se încred în El, va face peste măsură „nespum mai mult decît cerem sau gîndim noi”. Efes. 2,20.

10. Ce altă calitate trebuie să mai aibă credinciosul? Ebr. 10,36. Ce va cîștiga prin ea? Luca 21,19.

Nu toți cei care se pretind a fi credincioși, sînt și ucenici adevărați ai lui Hristos. Printre cei care poartă numele Lui, sînt unii care nu reprezintă caracterul

Lui. Ei nu se călăuzesc după principiile Sale. Aceștia sînt adesea o pricină de grijă și de sminteală pentru alții, prin comportamentul lor nesfințit și plin de nerăbdare. Hristos zice: „Învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima”. Mat. 11,29. El ne-a dat un exemplu desăvîrșit de blîndețe și răbdare, și ne îndeamnă să-I urmăm exemplul, ca astfel să ne înșușim pe deplin caracterul Său minunat iar în final, să putem căpăta ce ne-a fost făgăduit.

11. Cu ce calități sfînte se unește răbdarea? 2 Petru 1,5-7.

12. În concluzie, ce face iubirea? 1 Cor. 13,7.

STUDIUL 7

IUBIREA LUI DUMNEZEU

1 Corinteni 13,8

1. De cînd există iubirea? 1 Ioan 3,11.

2. Cine este izvorul iubirii? 1 Ioan 4,16 p.p.

Dumnezeu este iubire. Natura Sa, legea Sa este iubire.

Așa a fost întotdeauna și așa va fi pururea, pentru că în Dumnezeu „nu este nici schimbare și nici umbră de mutare”. Iacob 1,17. Orice manifestare a puterii Sale creatoare, este o expresie a iubirii Sale nemărginite.

3. În ce chip ne-a dat El din acest izvor și nouă? Gen. 1, 26,27.

4. În ce chip și-a dovedit prima pereche nevrednicia față de acest dar? Gen. 3,6-11.

Adam pricepu că soția sa a călcat porunca lui Dumnezeu și a nesocotit unica poruncă ce le fusese dată, spre a pune la încercare credințioșia și iubirea lor. O luptă grezavă se petrecu în lăuntrul său. El se căia că a permis Evei să se depărteze de lingă sine. Dar acum fapta era săvîrșită; el trebuia acum să se despartă de dînsa, a cărei societate fusese bucuria sa. Dar cum putea să îngăduie el aceasta. Adam se bucurase de împărtășirea cu Dumnezeu și cu sfinții Săi ingeri. El privise strălucirea Creatorului. El cunoștea înaltul privilegiu care s-ar fi deschis pentru urmașii săi, dacă ei ar fi rămas credincioși. Și totuși, de teama de a nu pierde acest dar unic, care, în ochii lui, întrecea pe toate celelalte daruri, el trecu cu vederea toate binecuvîntări. Iubirea, mulțumirea, și credințioșia față de Creator — toate fură trecute pe al doilea plan, pentru iubirea față de Eva. Ea era o parte din el însuși, și el nu putea suporta gîndul unei despărțiri de dînsa. El nu putu întrevădea, că Aceeași putere nemărginită, care l-a făcut pe el din pulberea pămîntului ca ființă vie și maieostoasă; și i-a dat din iubire o tovarășă, ar fi putut să-i facă alta în locul ei. El se hotărî să împartă cu dînsa aceeași soartă.

5. Ce plan a făcut Dumnezeu pentru ei? Gen. 3,15.

6. Ce l-a determinat pe Dumnezeu să facă acest plan? Rom. 5,8.

Iubirea lui Dumnezeu făuri un plan prin care păcătoșul putea fi salvat, Legea călcată pretindea viața acesuia. Deoarece legea lui Dumnezeu este tot atît de sfințită ca și Dumnezeu însuși, numai Unul deopotrivă cu Dumnezeu, putea săvîrși ispășire pentru călcarea ei. Nimeni, afară de Hristos, nu putea răscumpăra pe păcătoș din blestemul Legii, și să-l aducă iarăși în armonie cu cerul.

7. Văzînd această mare iubire a lui Dumnezeu față de noi, ce sîntem și noi datorți să facem? Marcu 12,30.

8. Ce constituie iubirea între credincioși și între ei și Dumnezeu? Col. 3,14.

9. Dacă iubirea are un așa mare rol în viața credinciosului, ce trebuie să facă el? 1 Cor. 14,1 p.p.; Ebr. 13,1.

10. Al cui rod este iubirea și cu cine se întovărășește ea? Gal. 5,22.23.

11. Pentru ce avem neapărată trebuință de această însușire? 1 Ioan 4,7.

12. Cit va dăinui iubirea? 1 Cor. 13,8.

Iubirea lui Dumnezeu este mai puternică, mai tare, decât orice legătură dintre noi. Iubirea lui Hristos îl conduse să Se dea morții pentru păcătos. Această iubire împărtășită urmașilor Săi, le va da și lor o iubire care „nu va pieri niciodată”, față de Dăruitor, față de Dumnezeu, față de aproapele. Iubirea lui Dumnezeu niciodată nu pierie. Ea niciodată nu-și poate pierde valabilitatea; ea este însușirea Cerului. Ca o co-moară prețioasă, ea va fi dusă la posesorul ei, prin porțile cetății lui Dumnezeu. Fiecare credincios să se întrebe: Posed eu darul iubirii? Am învățat eu să simt cu alții, să fiu bun?

STUDIUL 8

VIATA NOASTRĂ CREȘTINĂ

1 Corinteni 13,9-11

1. Care trebuie să fie prima experiență în viața credinciosului? Ioan 3,3.

2. Ce orinduire divină arată nașterea din nou? Rom. 6,4,5.

3. Cine face această lucrare importantă? Ioan 3,5,8.

Prin simplul fapt al credinței noastre în Dumnezeu, Spiritul Sfânt dă naștere unei noi vieți în inima noastră. Ajunși atunci copil de curînd născut în familia lui Dumnezeu, și Dumnezeu te iubește, așa cum iubește pe Fiul Său.

4. Ce caracter, spune Hristos, că trebuie să aibă credinciosul? Mat. 18,3.

Ceea ce ne trebuie este renașterea inimii, care să ne aducă în armonie cu principiile cerului. Chemînd un copilaș la Sine, Isus l-a așezat în mijlocul ucenicilor; apoi, strîngînd cu delicatețe pe copil în brațele Sale, a zis: „Dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu, și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor”. Simplitatea, uitarea de sine, și iubirea plină de încredere sînt însușiri pe care cerul le apreciază. Acestea sînt caracteristicile adevăratei măriri.

5. Ce dorință va avea cel născut din nou? 1 Petru 2,2.

6. Pentru dezvoltarea sa, ce nevoie va simți credinciosul? Ebr. 5,13,14.

Niciodată să nu ne închipuim că am învățat destul și că acum ne putem odihni liniștiți de toate eforturile noastre de pînă aci. Mîntea cultivată este măsura de urmat a oricărui credincios, tînăr sau bătrîn. Oricare ar fi lucrarea noastră, s-o facem cu punctualitate și sîrguință.

7. Care va fi experiența lui de fiecare zi? Prov. 4,18.

Continuu noi avem nevoie de o nouă descoperire a lui Hristos, o experiență zilnică a noastră, care să fie în armonie cu învățăturile Sale. În fiecare zi putem înainta în desăvîrșirea caracterului creștin.

8. Care era incredințarea lui Pavel și ce rugăciune înălța el pentru credincioși? Filip. 1,6,9-11.

Cît de călduros și cît de mișcător este apelul apostolului: „Cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți”. 2 Cor. 8,9. Noi cunoaștem înălțimea de la care a coborît El și adîncimea umilinței la care a ajuns. Piciorul Lui a pornit pe cărarea jertfirii și nu S-a

întors pînă nu Și-a dat viața. Pentru El n-a fost odihnă între tronul pe care l-a părăsit, și cruce. Iubirea Lui pentru noi, L-a făcut să primească bucuros orice înjosire și să sufere batjocura și crucea.

9. Pentru ce este necesar să creștem în credință, Efes. 4,14,15.

Creșterea noastră în har, bucuria noastră în spirit, fericirea sufletului nostru, — toate depind de legătura noastră cu Hristos. Prin zilnica și continua legătură cu El, prin continua rămînere în Hristos — numai astfel putem crește în har. El nu este numai Începătorul, ci și Desăvîrșitorul credinței noastre.

10. Care este ținta spre care trebuie să crească credinciosul? Efes. 4,13.

Mulți credincioși, care ar putea să realizeze foarte mult din punct de vedere spiritual, realizează puțin din pricină că încearcă puțin. Ei trec prin viață ca și cînd n-ar avea nici un scop mare pentru care să trăiască, nici o țintă înaltă pe care s-o ajungă. Una din cauzele acestui lucru, este prețul cel mic pe care-l pun pe ei înșiși. Hristos plăti un preț nemărginit pentru noi și El dorește ca noi să ne prețuim după prețul pe care l-a plătit El. Noi nu trebuie să ne mulțumim cu ajungerea unei ținte joase; nu sîntem ceea ce am putea fi, sau ceea ce Dumnezeu vrea să fim noi. Dumnezeu a dat credinciosului puteri de judecată, nu spre a le lăsa să lîncezească, sau spre a fi folosite pentru scopuri inumane și josnice, ci pentru ca ele să crească spre ajungerea celor mai înalte ținte, să fie curate, sfinte și innobilate, și astfel să ajungă „la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”.

11. Cînd va ajunge deplină cunoștința de Dumnezeu? 1 Cor. 13, 9,10.

12. Cum ilustrează apostolul Pavel experiența creștină în ce privește creșterea? 1 Cor. 13,11.

STUDIUL 9

CREȘTINĂ

1 Corinteni 13,12

1. Care sînt treptele credinței pe care trebuie să le urce credinciosul? 2 Petru 1,5-7.

2. Pe Cine dorește credinciosul să cunoască? Ioan 14,8.

Multe sînt căile prin care Dumnezeu caută să ni Se facă cunoscut și să ne aducă în strînsă legătură cu El. Inima deschisă, simte iubirea și mărirea lui Dumnezeu, descoperite în lucrul minilor Sale. Urechea atentă, aude și înțelege comunicările făcute nouă de Dumnezeu.

3. Ce reproș aducea Domnul Hristos contemporanilor Săi? Ioan 8,19.

4. Cum poate cunoaște credinciosul pe Dumnezeu? Ioan 14,7.

Dacă voim să cunoaștem bine pe Mîntuitorul, atunci să citim Sfînta Scriptură. Să umplem inima întregă cu Cuvîntul lui Dumnezeu, care este apa vie, care stinge setea cea mai arzătoare; El este plînea care vine din cer. Corpurile noastre se hrănesc cu ceea ce noi mîncăm și bem; tot așa și viața spirituală. Lucrurile asupra cărora noi medităm și cu care ocupăm mîntea noastră, acelea sînt puterea vieții noastre spirituale.

5. Ce ne îndeamnă apostolul Pavel să cunoaștem? Efes. 3,19.

Lucrarea mîntuirii noastre e tema pe care îngerii doresc să o cunoască în totul. Nemărginita iubire și mila cea mare a lui Hristos față de noi, jertfa adusă de El pentru salvarea noastră, ne determină la serioase și solemne cugetări. Ar trebui să stăruim în deosebi, să înțelegem caracterul iubitorului nostru

Mintuitor, și să meditam asupra misiunii Mijlocitorului nostru, Care veni aci pe pământ ca să ne mîntuiască.

6. Ce exemplu ne-a dat apostolul în această privință? Filip. 3,7-8.p.p.

7. Care ar trebui să fie și dorința noastră arzătoare? Filip 3,10.

8. Care va fi rezultatul? Efes. 3,17-18.

Cu cît sufletele noastre vor dori mai mult despre Dumnezeu, cu atît vor afla mai mult și tot mai mult din bogățiile de nepătruns ale harului Său. Meditînd asupra acestor bogății, vom ajunge să le dobîndim și vom descoperi meritele sacrificiului Mintuitorului, plîntărea înțelepciunii Sale și puterea Sa de a ne înfățișa înaintea Tatălui, fără pată și fără zbîrcitură.

9. Care ar trebui să fie năzuința de fiecare zi a credinciosului? 2 Petru 3,18.

10. Ce sfat înțelept ne dă apostolul? 2 Petru 3,17.

11. În ce a spus Domnul Hristos că constă viața veșnică? Ioan 17,3.

12. Deci, cînd vom avea cunoștința deplină? 1 Cor. 13,12.

Atunci, fiecare însușire va fi dezvoltată, fiecare destoinicie va fi mărită. Strîngerea de cunoștințe nu va obosi mintea și nici nu va slei puterile. Acolo, vor fi atinse cele mai înalte ținte, și mereu se vor ivi noi culmi de urcat, noi minuni de admirat, ținte tot mai înalte, care să solicite puterile minții, sufletului și corpului.

STUDIUL 10

IUBIREA UN PRINCIPIU CREȘTIN

1 Corinteni 13,13

1. Ce este iubirea? Rom. 13,10.

Apostolul Pavel descrie roadele pe care trebuie să le aducă un creștin. El spune că acestea sînt: „în toată evlavie, neprihănirea și adevărul”. Și iarăși zice: „Roadă Duhului este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blîndețea, înfrînarea poftelor”. Gal. 5,22.23. Aceste virtuți prețioase nu sînt decît principiile legii lui Dumnezeu, trăite în viața de toate zilele.

2. Ce este Dumnezeu? 1 Ioan 4,8.

3. Cum și-a arătat El iubirea față de noi? 1 Ioan 4,9,10.

4. Ce datorie are și credinciosul și care este măsura iubirii? Marcu 12,30,31.

Amîndouă aceste porunci sînt o expresie a principiului iubirii. Cea dintîi nu poate fi ținută și cea de a doua să fie călcată: nici a doua nu poate fi ținută, iar cea dintîi călcată. Cînd Dumnezeu are locul ce-I revine pe tronul inimii noastre, și semenului nostru i se va da locul ce i se cuvine: trebuie să-l iubim ca pe noi însine. Și numai cînd iubirea noastră supremă este pentru Dumnezeu, putem să iubim nepărtinitor pe semenul nostru.

5. Numai cînd avem dreptul să spunem că iubim pe Dumnezeu? 1 Ioan 4,21.

Cei ce au o adevărată iubire față de Dumnezeu, vor da pe față o dorință adîncă de a cunoaște voia Sa. Apostolul Ioan, ale cărui epistole vorbesc cu atîta înbelsugare despre iubire, zice: „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui”. Dumnezeu ne-a dat porunca să ne iubim unii pe alții, după cum ne-a iubit Hristos. El și-a dat pe față iubirea Sa jertfîndu-Și viața, ca să ne răscum-pere pe noi. Ucenicul cel iubit spune că noi trebuie

să fim voioși a ne da viața pentru frați. Căci, „oricine iubește pe Cel ce L-a născut, iubește și pe cel născut din El”. Dacă iubim pe Hristos, trebuie să iubim și pe cei ce se aseamănă Lui în viață și caracter.

6. Cum sînt declarați cei ce nu au această calitate? 1 Ioan 4,20.

Un om care se iubește mai mult pe sine, este un călcător al Legii. Isus a vrut să lămurească acest lucru tînărului bogat și l-a încercat astfel ca să dovedească egoismul din inima lui. El i-a arătat oata caracterul său. Tînărul nu l-a mai cerut nici o explicație. El ținea mult la un idol din inima sa. Egoismul era dumnezeul său. El afirmase că ar păzi poruncile, dar nu cunoștea principiul care e sîritul și viața tuturor poruncilor. El nu avea adevărata iubire pentru Dumnezeu și pentru oameni. Lipsa aceasta, însemna lipsa a tot ce l-ar fi putut face apt pentru intrarea în împărăția cerurilor.

7. Cum trebuie să fie iubirea credinciosului? 1 Petru 1, 22 : 4,8.

8. Pentru a ajunge la desăvîrsire, ce trebuie să facă iubirea în noi? 1 Tes. 3,12; 4,10.

9. În ce trebuie să fie credinciosul o pildă? 1 Tim. 4,12 u.p.

10. Numai cînd are iubirea valoare? 1 Tim. 1,5.

11. Adevărata iubire ce ne va face să pricepem? Efes. 1,17-19; 3,18,19.

Dacă legea lui Dumnezeu ar fi putut să se modifice, atunci păcătosul ar fi putut să fie mîntuit și fără jertfa lui Hristos. Dar tocmai faptul că Hristos trebuie să-Și dea viața, dovedește că legea lui Dumnezeu nu scutește pe păcătos de pretențiile ei. El dovedește că plata păcatului este moartea. Cînd Hristos muri, pieirea lui Satana fu sigură. Dar tocmai faptul că Hristos suportă pedeapsa pentru călcarea Legii de către Adam, este o dovadă pentru noi, că legea lui Dumnezeu este neschimbătoare: că Dumnezeu este drept, milos și tăvăduitor de Sine, și că dreptatea și mila nemărginită se unesc împreună în exercitarea voiei Sale.

12. Care este cel mai mare dar? 1 Cor. 13,13.

Iubirea supremă pentru Dumnezeu și iubirea neegoistă unul față de altul, acesta este cel mai prețios dar pe care putea să-l dea Tatăl nostru ceresc. Această iubire se găsește în inima unde domnește Isus. Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit pe noi mai întîi. În inima renăscută prin harul divin, iubirea este principiul călăuzitor al celor credincioși.

STUDIUL 11

IUBIREA ȘI VIAȚA NOASTRĂ

1 Tesaloniceni 3,12

1. Ce principiu a enunțat Hristos cu ocazia unei discuții cu un cărturar? Mat. 22,39.

2. Care este regula de aur în legăturile noastre cu aproapele? Mat. 7,12.

3. Ce pildă a dat Hristos pentru a ne arăta cine este aproapele nostru? Luca 10,30-37 p.p.

În parabola aceasta, Isus ne-a prezentat principiile Legii, direct și cu putere, arătînd credincioșilor că ei au neglijat să îndeplinească aceste principii. Cu-

vintele Domnului au fost atât de hotărâte și potrivite, încât credincioșii n-au putut să mai zică nimic.

4. Ce sfat dădu Hristos cărturarului ? Luca 10,37 u.p.

Porunca „iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși”, este aproape cu totul trecută cu vederea. Împlinirea acestei datorii este lăsată adesea să depindă de capricii, de înclinații și de impulsii. În acest fel se slăbește caracterul, și religionea lui Hristos ajunge fals reprezentată.

5. Care este procedeul greșit al unor credincioși ? Iacob 2, 15.16.

Sînt unii care cred că ar pierde din demnitatea lor dacă s-ar angaja în a face un serviciu dezinteresat semenului lor. Mulți lasă pe vreun frate sau vreun semen, să se lupte din greu și fără ajutor, împotriva împrejurărilor nefavorabile în care aceștia au căzut. Pentru că țin să treacă drept creștini, ei ajung să creadă că, chiar și în egoismul lor rece, ar reprezenta pe Hristos.

6. Cum scrie prorocul Isaia că trebuie să ne vedim viața de credință ? Isa. 58,6.7.

7. Care este adevărata religie înaintea lui Dumnezeu ? Iacob 1,27.

Noi ar trebui să preîntîmpinăm grijile, greutatele și neazurile altora, spre a le alina înainte de a striga ei. Există în Comunitate văduve care necesită compătimire și ajutor ; orfani, pe care Hristos a poruncit urmasilor Săi, să-i ocrotească și să-i privească întocmai ca pe o moștenire încredințată lor de Dumnezeu.

8. Pe cine ferește Domnul Hristos ? Ioan 13,17.

Este cu neputință ca inima în care locuiește Hristos, să fie lipsită de iubire. Dacă iubim pe Dumnezeu fiindcă El ne-a iubit mai întâi, vom iubi pe toți cei pentru care a murit Hristos. Nu putem veni în atingere cu Dumnezeu, fără a veni în atingere și cu semenul nostru. Uniți cu Hristos, vom fi uniți și cu aproapele nostru, prin verigele lanțului iubirii.

9. Ce sîntem indemnați de către apostolul Pavel să facem ? 1 Tes. 5,15. u.p.

10. Care este ultima treaptă a credinței, arătată de apostolul Petru, la care trebuie să ajungă credinciosul ? 2 Petru 1,7.

Iubirea este temelia evlaviei. Oricare ar fi mărturisirea de credință, totuși nimeni nu are o iubire curată și adevărată pentru Dumnezeu, dacă nu are o iubire desinteresată față de aproapele. Nu putem însă să ajungem la această iubire, numai prin strădania de a iubi pe altul. Pentru aceasta, credinciosul trebuie să aibă iubirea lui Hristos în inimă. Dacă eul personal se contopește cu Hristos, atunci iubirea lui Hristos izvorăște de la sine în afară. Perfecțiunea caracterului creștin este ajunsă atunci cînd dorința și impulsul de a ajuta pe altul și a-i servi spre binecuvîntare, pornește întotdeauna în mod viu din inimă.

11. Deci, ce urare frumoasă face apostolul credincioșilor ? 1 Tes. 3,12.

12. Dacă va face binele, pe lingă răsplata veșnică, de la cine va mai primi credinciosul laudă ? Rom. 13,3 u.p.

13. Care va fi răsplata unei astfel de vieți ? Isa. 58,7-11.

STUDIUL 12

IUBIREA ÎN CADRUL COMUNITĂȚII CREȘTINE

1 Timotei 1,5

Iubirea, cunoscută îndeosebi ca un sentiment, ca o afecțiune, cuprinde în sine elemente care, intrînd în alcătuirea comportării și felurilor activității zilnice, le înalță, le înnobilează.

1. Cuvintele apostolului Pavel despre iubirea în viața creștinului. Col. 3,14.

Apostolul Pavel prezintă iubirea ca ceva care trebuie să îmbrace pe creștin, să-l împodobească prin manifestarea în văzul celorlalți a unor alese roduri creștinești ; de asemenea, ideea, și-o continuă arătînd că ea trebuie să alcătuiască acea legătură a dovedirii în forma cea mai desăvîrșită a umblării lui cu Hristos.

2. Apostolul Pavel despre legătura dintre poruncile lui Dumnezeu și iubirea creștinului. 1 Tim. 1,5.

3. Porunca prin care este rezumată Legea. Gal. 5,14.

S-ar părea că apostolul Pavel vine în contradicție cu lămurirea dată de Domnul Isus cum că Legea este cuprinsă în iubirea față de Dumnezeu și în iubirea față de aproapele. Contrazicerea este aparentă, dacă ținem în seamă nenumăratele cuvinte ale apostolului care arată că susținerea că iubești pe Dumnezeu este o pretenție goală, fără temei, dacă mai întii ea nu este susținută de iubirea față de semenul tău. Așa că dacă această condiție este împlinită, cealaltă vine de la sine în mod natural. Creștinismul nu trebuie să fie o paradă de vorbe, o înșiruire de pretenții de mare temător de Dumnezeu, ci o viață luminoasă, strălucind în fapte de cinste.

4. De ce trebuie să se ferească credinciosul. Rom. 12,9 ; 1 Petru 4,8.

Nu totdeauna vorbele cu mare răsunet de credincioșie, de ținere a învățăturii și de efort pentru neștirbirea lor sînt dovada unei adevărate iubiri de Dumnezeu. În dosul acestor pretenții de mare evlavie foarte ușor se poate ascunde o mare prefăcătorie, care să înlesnească strecurarea de idei dezbinătoare de bigotism eretic cu pretenție de credință curată.

5. Îndemnul apostolului Pavel cu privire la comportarea în obștea creștină. 1 Tes. 4,6.

Îndemnul dat pe vremuri credincioșilor din Tesalonie se potrivește și pentru credincioșii de azi. Faptul că cineva, împreună credincios cu tine, se găsește într-o stare de lipsă sau este în necunoștință nu înseamnă ca tu să profiți din aceasta și să-l jefuiești de dreptul material ce i s-ar fi cuvenit pentru munca ce ți-a prestat-o. Să avem continuu în minte avertizarea apostolului Iacob : „Iată că plata lucrătorilor pe care le-ați oprit-o, prin înșelăciune, strigă”. Iacob 5,4.

6. Cuvintele apostolului despre iubirea între credincioși. 1 Ioan 2,9.11.

7. Lucrul asupra căruia sînt indemnați credincioșii să ia seama. 1 Tes. 5,15.

Niciodată un foc nu se va putea stinge dacă tot se pun vreascuri și se suflă în el cu putere, și nici o ceartă nu se va curma dacă se vor aduna mereu vorbe de gilceavă.

8. Cum și-a dovedit David superioritatea creștinismului său față de Saul. 1 Sam. 24,6.8.9.17.

Cît de măreț apare caracterul lui David în comportarea față de Saul și cît de mic și searbăd cel al acestuia din urmă cu mari pretenții de conducător. Iubirea și mărinimia lui David învinse toată ura lui Saul.

9. Întăritarea și pizmuirea între credincioși, comentate de apostolul Pavel. Gal. 5,26.

De ce mare însemnătate este sfatul dat aci nouă credincioșilor de apostol, ca nu cumva să căutăm a ne atrage o slavă, o profitare a noastră de pe urma întăritării și a semănării pizmei între credincioși. În adevăr deșartă este această slavă pe care și-o adună cei ce fac această lucrare de stîrnirea zînzaniei prin aruncarea între credincioși a unor semințe cu înfățișare de credință dar cu rodire de dezbinare, lucrare săvîrșită de ei spre a se înfățișa ca singurii păstrători ai credinței curate.

10. Apostolul Pavel despre iubirea ce trebuie să se manifeste în obștea creștină. 1 Cor. 13,4.

11. Exemple din Vechiul Testament prin care se arată unde poate duce pizmuirea. Ier. 18,18 ; 20,10.

„Iubirea nu pizmuiește“ spune apostolul Pavel, ea nu este invidioasă pe nimeni și pe nimic. Lațul primejdios în care au căzut cei de pe vremea lui Ieremia poate prinde și picioarele credincioșilor de azi.

„N-am spus decît o vorbă“ am putea zice și noi însă cît venin de moarte am pus poate în el, și cîtă discreditare a adus el. „Haidem să-l ucidem cu vorba“, să ne ferim ca aceasta să fie și umblarea vreunui dîntre noi în comportarea față de alții.

12. Dovedirea iubirii în obștea creștină. Filip. 2,3, u.p. 4 ; Rom. 12,10.

Stimarea semenului nostru, aprecierea lui și ajutorarea sa atunci cînd îi putem fi de folos în vreo privință va dezvălui că în adevăr în obștea noastră creștină iubirea este un element viu.

13. Învățătura despre călăuzirea credincioșilor. Col. 3,13.

14. Cuvîntul apostolului Pavel pe care îl putem lua și noi drept călăuză în viețuirea noastră creștină. Filip 4,8.

STUDIUL 13

IUBIREA ÎN VIAȚA CREDINCIOSULUI

Filipeni 3,1

1. Rugăciunea Psalmistului, care ar trebui să fie și rugăciunea noastră. Ps. 141,3.

Atunci cînd ceri binecuvîntările de care ai nevoie pentru desăvîrșirea unui caracter după voia lui Hristos, Domnul te asigură că vei primi, conform promisiunilor date. Condițiunea conform căreia poți veni la Dumnezeu, nu este aceea de a fi sfințit, ci aceea de a simți nevoia de a-L ruga pe El să-ți dea. Motivul care ar trebui să ne determine să venim la El acum și oricînd, spre a-L implora ajutor, este marea noastră nevoie, este starea noastră cu totul lipsită de ajutor, care face din El și din puterea Sa izbăvitoare, o necesitate pentru noi.

2. Apostolul Pavel despre credința folositoare. 1 Cor. 13,2.

Iubirea, adevărata iubire față de semenii noștri, dovedește iubirea față de Dumnezeu. Se poate ca să facem mare vîlvă de credința noastră, dar fără de iubire ea nu valorează nimic. Fără de iubirea pe

care Isus a trăit-o și a experimentat-o în viața Sa pămîntească, noi sîntem ca arama sunătoare, sau un chimbă zăngănitor.

3. Răsplata pentru acel care dă un pahar de apă. Mat. 10,42.

Faptele de milostenie săvîrșite în taină, vor lega inimile laolaltă și le vor apropia tot mai mult de Acela de la care izvorăște orice impuls bun. Micile atenții, micile fapte de iubire și sacrificiu de sine, care se revarsă din viață tot așa de tăcut ca și parfumul din floare, acestea alcătuiesc nu o mică parte de binecuvîntări și fericire a vieții. Se va vedea la urmă că tăgăduirea de sine pentru binele și fericirea altora, oricît de umilă și nelăudată aci pe pămînt, este recunoscută în cer ca semn al unirii noastre cu Domnul slavei, care a fost bogat și totuși S-a făcut sărac pentru noi.

4. Cele scrise de Ioan credincioșilor despre ceea ce a văzut și auzit. 1 Ioan 1,3,4.

Credinciosul trebuie să umble în lumina lui Dumnezeu. Atunci va vedea frumusețea Lui și se va bucura pe deplin de bunătatea Lui. Inima Lui va fi încălzită de simțirea iubirii lui Dumnezeu. El va fi înălțat ca și cum ar fi purtat pe brațe veșnice.

5. Nădejdea credinciosului. Ebr. 6,18—20.

Dumnezeu dorește să avem o încredere neclintită în El. Răsplata Lui nu este dată după meritele noastre, ci după „voia și planul Lui veșnic, pe care l-a făcut în Hristos Isus Domnul nostru“. Ebrei. 3,11. „El ne-a mîntuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui“. Tit 3,5. Iar pentru toți care se încred în El, va face peste măsură „nesupus mai mult decît cerem sau gîndim noi“. Efes. 2,20.

6. Iubirea lui Dumnezeu pentru noi.

Iubirea lui Dumnezeu pentru noi este puternică. Iubirea Îl conduse pe Hristos să Se dea morții pentru păcatele noastre. Această iubire împărtășită urmașilor Săi, le va da și lor o iubire care „nu va pieri niciodată“, față de Dăruitor, față de semenul lui. Iubirea lui Dumnezeu niciodată nu piere, ea este însușirea Cerului. Ca o comoară prețioasă, ea va fi dusă de poseesorul ei, prin porțile cetății lui Dumnezeu.

7. Îndemnul apostolului Pavel. Efes. 3,19.

Lucrarea mîntuirii noastre e tema pe care îngerii doresc să o cunoască în totul. Nemărginita iubire și mila cea mare a lui Hristos față de noi, jertfa adusă de El pentru salvarea noastră, ne determină la serioase și solemne cugetări. Ar trebui să stăruim îndeosebi să înțelegem caracterul iubitorului nostru Mîntuitor și să medităm asupra misiunii Mijlocitorului nostru, Care veni aci pe pămînt ca să ne mîntuiască.

8. Darul dorit. 1 Cor. 13,13.

Iubirea supremă pentru Dumnezeu și iubirea neegoistă unul față de altul, acesta este cel mai prețios dar pe care putea să-l dea Tatăl nostru ceresc. Această iubire se găsește în inima unde domnește Isus. Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit pe noi mai întîi. În inima renăscută prin harul divin, iubirea este principiul călăuzitor al celor credincioși.

9. Să luăm și noi drept călăuză în viețuirea noastră creștină, cuvîntul Apostolului Pavel. Filip. 4,8.

Sfîrșit de cale

In ziua de 25 februarie 1971, a adormit in Domnul sora Timiș Maria, membră a comunității A.Z.S. Rozavlea, Conferința Cluj.

Născută la 5 august 1891, a primit credința adventă in anul 1918, rămânind pînă la urmă alături de biserica speranței ei. Modestă dar plină de credincioșie, a fost un bun exemplu in familie și in comunitatea sa.

Frații pastori Csongvay C. și Roșca D. au rostit cuvintele mîngierii divine pentru cei ce au însoțit-o pînă la locul odihnei sale. Putem spune împreună cu vizionarul Ioan: „Ferice de acum încolo de morții care mor in Domnul. Ei se vor odihni de ostenelele lor, căci faptele lor îi urmează“. Apoc. 13,13.

— Cu durere consemnăm in aceste rinduri inctarea din viață a sorei Rizea Emilia, soția iubitului nostru frate pastor pensionar, Rizea Andrei.

Născută la 26 decembrie 1908, primește de tinără botezul potrivit principiilor bisericii A.Z.S. In 1930 se căsătorește cu fr. Rizea, căruia i-a fost in permanență un puternic și efectiv sprijin.

Inmormîntarea a avut loc pe ziua de 30 mai 1971 in cimitirul din Rm. Sărat, însoțită de familia îndurerată și frățietatea ce a cunoscut-o și a apreciat-o mult.

— Simbătă 7 august 1971, a încetat din viață fr. Șeuleanu Ștefan, in vîrstă de 41 de ani, membru al comunității București Labirint.

O boală necruțătoare l-a lovit de tînăr și după o suferință de trei ani de zile și-a plecat capul supunîndu-se morții.

Profund îndurerată, familia, frații și prietenii apropiați l-au condus pînă la mormînt.

Inmormîntarea a avut loc pe data de 9 august 1971, la cimitirul Izvorul Nou. Frații: Pirvan Marin, Hrant Arteniian, Coconcea Octavian și cel ce semnează aceste rinduri au rostit cuvinte de mîngiere și nădejde pentru cei întristați. Da, „Fericiți morții care mor in Domnul“.

— La 11 ianuarie 1972, a încetat din viață in vîrstă de 75 de ani, fr. Bușcă Dumitru membru al Comunității A.Z.S. Secara, Teleorman.

Fr. Bușcă a slujit ca prezbiter al comunității aproape tot acest timp. O fire blindă, răbdătoare, a fost de un real sprijin pentru toți.

Inmormîntarea a avut loc pe ziua de 12 ianuarie 1972. Frații pastori Cirstea Gheorghe și Enache Marin au rostit mîngietoarele cuvinte ale Scripturii pentru cei ai familiei și cei ce l-au însoțit pe ultimul său drum.

D. POPA

Prima zi

*Incremenită și ocultă
La zero absolut oprit,
Puterea frigului cumplit
Tronează-n noapte ne-ntreruptă.*

*Peste-a haoticului undă
Fără-nceput, fără sfârșit.
Stăpîn Divin neobosit
Cuvîntu-așteapt-o nouă rundă.*

*Virgină-i noaptea și sublimă
Doar Spiritul netulburat,
Prin negrul ei imaculat
Se mișcă-n liniște deplină.*

*Pe scara anilor lumină
Din Universul înfinit,
Intîia rază n-a fișnit
Recepționată pe retină.*

*Căci ochi n-a fost ca să pătrundă
Nici minte să priceapă tot,
Nici glas să laude socot,
Și nici ureche să audă.*

*Dar deodat tăcerea sacră
Se sparge-n țandări surzitor
Cînd Logosul începător
„Lumină“ zis-a să se facă.*

*Sfîrșită-i noaptea cea grozavă
Și-a dimineții stele mii,
Săltînd în cîntece de slavă
Vestiră-n spații ... prima zi.*

I. GHIRCOIAȘ

Curierul
ADVENTIST